

折言不为意

ชาตินี้
ไม่ขอเป็น
โอรส!

ปกของอ่าน

ปกของอ่าน

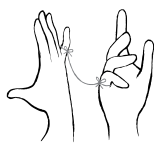
ปกของอ่าน

ต่างไกลด้วยวัย 长沟落月 げん

คู่ฝันฮวา เปา

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

และแล้วเรื่องนี้ก็ดำเนินมาถึงครึ่งทางแล้วนะคะ เรื่องราวความรัก
ระหว่าง 'เจียนเหยียน' กับ 'สวีจิ้งเซวียน' ที่คนหนึ่งพยายามหนีห่าง
ทั้งที่ในใจก็รัก อีกคนหนึ่งก็พยายามไขว่คว้าโดยไม่สนอะไร พาให้เรา
ลุ้นตามไปด้วยว่าสุดท้ายคนคู่นี้จะลงเอยเช่นไรหนอ กระซิบนิพนธ์หนึ่งว่า
ในเล่มนี้ความสัมพันธ์ของพระเอกนางเอกเรามีความคืบหน้าขึ้นค่ะ

ทว่าปัญหา กลับไม่ได้อยู่ที่ความรู้สึกของพวกเขาทั้งสองอีกต่อไป
เมื่อจู่ๆ ก็มีตัวแปรใหม่เข้ามาก่อวนความสัมพันธ์ของทั้งคู่ ถึงกับเป็น
คนที่มีอำนาจใหญ่โตยิ่งกว่าสวีจิ้งเซวียน พยายามบีบให้เจียนเหยียนไปเป็น
อนุหีองนอก

ไม่เพียงแค่นั้น นางยังได้พบกับคนที่เหมือนกับชายที่นางเคยหลงรัก
เมื่อชาติก่อน ทว่าในชาตินี้ความรู้สึกของนางได้ต่างออกไปแล้ว

เจียนเหยียนจะรอดพ้นจากเงื้อมมือของขุนนางเด๋มาผู้นั้นได้หรือไม่
นางจะหวั่นไหวกับชายที่เหมือนรุ่นพี่ของนางหรือเปล่า แล้วความสัมพันธ์
ระหว่างเจียนเหยียนกับสวีจิ้งเซวียนจะดำเนินไปเช่นไร เชิญร่วมติดตามกันต่อ
ได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"สวีจิ่งเซวียน" นางยึดแผ่นหลังขึ้นตรง พยายามทำให้เสียงตนเอง
ไม่ฟังดูสะอึกสะอื้น แค่นอนซาเรียบเฉยเหมือนอดีต "ต่อให้ท่านจะเลือกอำนาจ
ไม่ใช่ข้า แต่ท่านก็ไม่อาจไล่ความข้าเช่นนี้ ข้า...ข้า..."

ต่อให้นางจะรู้ว่าในเวลานี้ตนเองไม่ควรร้องไห้โวยวายเหมือนภรรยา
ที่แค่นเคืองผู้หนึ่ง ทำราวกับว่ากำลังอ่อนวอนขอให้บุรุษที่อยู่ด้านหลังรักษนาง
อย่างไรอย่างนั้น แต่สุดท้ายน้ำเสียงนางก็ยังแผ่แผ่อาการสะอื้นให้ออกมา
อย่างห้ามไม่ได้อยู่ดี

นางกัตรีมีปีกปกตนเองแน่น อยากให้ตนเองใจเย็นลง "แต่สวีจิ่งเซวียน
คนที่...คนที่ข้ารักเป็นท่านต่างหาก!"

ประหนึ่งโดนสายฟ้าฟาดเข้าใส่ สวีจิ่งเซวียนตัวแข็งอยู่ที่เดิม ดวงตา
เบิกกว้างขึ้นน้อยๆ อย่างตกตะลึงและไม่อยากจะเชื่อ

•

แนะนำตัวละคร

- * เจียนเหยียน บุตรสาวตระกูลฟอค์ วิชาญธามาจากต่างยุคสมัย ถูกเลี้ยงดูมาเช่น 'ม้าจอมแห่งหยางโจว' เป็นคนฉลาดทันคน
- * สวีจิ้งเซวียน คุณชายใหญ่สกุลสวี สอบผ่านเป็นจ้วงหยวน ตั้งแต่อายุน้อย มีนิสัยสุขุมนิ่งขรั่ม เจ้าเล่ห์มากแผนการ กับสิ่งที่ปรารถนาเขาก็จะหาทางให้ได้ครอบครอง
- * สวีเมี่ยวจิ้น คุณหนูสี่สกุลสวี น้องสาวแท้ๆ ของสวีจิ้งเซวียน ไม่ชอบคนประจบเอาใจเพื่อหวังผล เป็นคนพูดน้อย
- * เลินซั่ว เจ้าบ้านสกุลเลิน คนบดีที่มีกิจการมากมายในมือมากความสามารถ ต้องตาเจียนเหยียน
- * โจวอิงอิง หลานสาวของราชเลขาธิการโจวหยวนเจิ้ง เป็นคุณหนูผู้สูงศักดิ์ มีชื่อเสียงในเมืองหลวง
- * ฉินเหยียน บุตรชายสกุลฉินที่เกิดจากอนุ ไม่ถนัดเรื่องความเรียง มาสอบขุนนางที่เมืองหลวง

50

เจียนเหยียนไม่เคยเห็นสวีจิ้งเซวียนที่เป็นเช่นนี้มาก่อน

ในความทรงจำของนางเสื้อผ้าที่สวีจิ้งเซวียนสวมมักจะเรียบง่ายมากเสมอ ส่งผลให้ตัวเขาดูเหมือนสภาพวาดน้ำหมึกรูปขุนเขาธาราที่สง่างามต่อให้จะรู้อยู่แกลใจว่าบางทีนิสัยเล็กๆ ของเขาอาจเป็นคนเหี้ยมโหด มีความปรารถนาในการครอบครองสูง แต่มองจากภายนอกอย่างน้อยเขาก็ยังดูใจเย็นสุภาพอ่อนโยน

แต่ตัวสวีจิ้งเซวียนที่สวมชุดขุนนางสีแดงเข้ม บริเวณหน้าอกกับแผ่นหลังปกलयนกยูงประดับบุปผา สวมรองเท้าขุนนาง ช่วยขับเน้นให้ตัวเขาดูหล่อเหลาสะดุดตากว่าปกติไม่น้อย ทว่ายามนี้แววดาคำตะมุมนองเขาที่มองมาก็ทำให้นางรู้สึกกดดันอย่างมาก

เดิมทีช่วงเวลาที่เจียนเหยียนได้เห็นเขาทีบประตู่เข้ามานั้นนางดีใจมาก รู้สึกว่าสถานการณ์ลำบากที่ตนเองเผชิญอยู่ถูกเขาช่วยแก้ไขสถานการณ์

ให้แล้ว แต่ด้วยสายตาเช่นนี้ของเขา นางพลันรู้สึกคล้ายว่าตนเองกับเส้นข้าวกำลังทำเรื่องอะไรที่ผิดต่อเขาอยู่ที่นี่

เจียนเหยียนรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก นางจึงไม่มองตาสวีจิ่งเซวียนอีก แค่มหันหน้าลง มองไปยังกระถางต้นสนเตียนมูที่วางอยู่บนโต๊ะตรงหน้า

เส้นข้าวสัมผัสได้ถึงความคิดตกติแต่แรกแล้ว เขาเองก็ไม่อยากมีเรื่องกับสวีจิ่งเซวียนซึ่งหน้า พุดไปแล้วต่อให้เขาจะรำรวยกว่านี้ แต่สวีจิ่งเซวียนเป็นขุนนางลำดับหลักชั้นสาม หากยั่วโมโหอีกฝ่ายเข้า เกรงว่าตนเองจะต้องลำบากอย่างมากแน่นอน ข้าหากคนผู้นี้ละโมบในเงินทองยังไม่เท่าไร เช่นนั้นย่อมมีจุดอ่อนอยู่ในกำมือตนเอง แต่จากที่เขาส่งคนไปตรวจสอบอีกฝ่ายลับๆ สวีจิ่งเซวียนกลับไม่ใช่คนเห็นแก่เงิน จะใช้มารยาทหญิงเองก็เปล่าประโยชน์ ได้ยินว่าเคยมีผู้ใต้บังคับบัญชาคิดอยากเอาใจผู้เป็นนาย แอบส่งหญิงงามคนหนึ่งไปให้ ทว่าถูกอีกฝ่ายปฏิเสธอย่างเย็นชาทันที ภายหลังสวีจิ่งเซวียนยังถวายเป็นเรื่องผู้ใต้บังคับบัญชาผู้นั้น ส่งตัวคนผู้นั้นไปไกลถึงอวีนหนาน ส่วนทางด้านอื่นๆ เส้นข้าวเองก็ไม่เคยได้ยินว่าสวีจิ่งเซวียนมีความชื่นชอบอะไรเป็นพิเศษ คนผู้นี้ละเอียดรอบคอบทุกด้าน ไม่มีช่องโหว่สักนิด ยากจะต่อกรด้วยอย่างมาก

ตอนนี้เส้นข้าวสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายเย็นชาที่แผ่กระจายออกมาจากสวีจิ่งเซวียน ในใจก็คิดว่า

เกรงว่าข้าจะไปแตะโดนเกล็ดย่นของสวีจิ่งเซวียนเข้าให้แล้ว

สวีจิ่งเซวียนใส่ใจเจียนเหยียนถึงเพียงนี้? ใส่ใจถึงขั้นที่ต่อให้แค่เห็นนางนั่งสนทนากับบุรุษอีกคนก็จะระเบิดโทสะใหญ่โตเพียงนี้แล้ว?

ขอแค่สวีจิ่งเซวียนยังอยู่ เกรงว่าความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับเจียนเหยียนจะไม่อาจก้าวหน้าไปได้กว่านี้อีก

นับตั้งแต่สวีจ้งเซวียนเดินเข้ามาในร้านด้ายทอ เขาก็ไม่เคยมองเห็นตัว
 ตรงๆ แม้แต่ครั้งเดียว สายตาของเขาจึงต้องวิ่งไปที่เจียนเหยียนเท่านั้น ยามนี้
 ได้เห็นเจียนเหยียนก้มหน้าหลบสายตาเขา เขาก็รู้สึกว่ามีใจมิเพื่องโทะสะ
 ไร้ชื่อลูกโชนขึ้นมากันทันที เผาใหม่จึงจิตใจเขาสิ้นสะท้าน สถิติปัญญาหายไป
 จนหมด

เขามองเจียนเหยียนนิ่งๆ หลังจากนั้นครู่หนึ่งเมื่อเห็นนางยังเอาแต่
 ขบริมฝีปาก ไม่มีท่าที่จะเงยหน้ามองเขา เขาก็อดทนไม่ไหวอีกต่อไป เอ่ยสั่ง
 เสียงเย็นออกมา "มานี่!"

แม้เขาจะไม่ได้ระบุชื่อ แต่ทุกคนภายในร้านต่างรู้ว่าเขาพูดถึงใคร
 เจียนเหยียนเองก็ย่อมรู้ว่าสวีจ้งเซวียนพูดสองคำนี้กับนาง นาง
 ถูกน้ำเสียงเย็นชาของเขาทำให้ตัวสั่นไปทั้งร่าง กระทั่งหัวใจยังสิ้นสะท้าน
 ตามไปด้วย

เพียงแต่ในความหวาดกลัวกลับมีความตื้อตึงไม่ยอมลงให้อยู่ด้วย
 นางคิดว่า *ถือดีอะไรว่าเจ้าเรียกข้าไปข้าก็ต้องไปแล้ว ข้าทำผิดอะไรกัน
 เจ้าคิดจะให้ข้าทำอะไรข้าก็ต้องทำเช่นนั้นด้วยหรือ*

ดังนั้นต่อให้ในใจนางจะหวาดกลัวกว่านี้ แต่ก็ยังคงขบริมฝีปากแน่น
 นิ่งนิ่งอยู่ตรงนั้นไม่ขยับ สองมือที่อยู่ในแขนเสื้อกำเข้าหากันแน่น ขนตาเองก็
 สั่นไหวราวกับปีกผีเสื้อ

สวีจ้งเซวียนรออยู่สักพักเห็นเจียนเหยียนยังคงไม่มีท่าที่จะมาหา
 สุดท้ายเขาก็จนปัญญา ได้แต่ขยับเท้าเดินเข้าไปหานางเอง

จีซังที่ยืนอยู่ด้านหลังก็ว่กกระทุกอย่างไร้คำพูด

คุณชาย ไฉนท่านถึงได้ไม่อดทนเพียงนี้ ก่อนหน้านี้ท่านยังเปิดปากให้
 คุณหนูเจียนเดินมาหาด้วยกลิ่นอายกตสันเพียงนั้น แต่ตอนนี้ก็ฝ่ายยืนกราน

ไมมา ท่านกลับเดินเข้าไปเองก่อนแล้ว เช่นนี้วันหน้าท่านก็จะกลายเป็นฝ่ายถูกกดขี่ข่มขู่!

เมื่อเจียนเหยียนเห็นจากปลายหางดาวาสวีจิ่งเซวียนเดินมาหยุดอยู่ข้างนาง ริมฝีปากขยับต้องการพูดบางอย่าง นางก็ไม่รอให้เขาได้เอ่ยปาก แต่ลุกพรวดขึ้นพร้อมเอ่ยสั่งไปเวยที่อยู่ด้านข้างเสียงเย็น "ไปเวย พวกเราไปกัน!"

เดิมทีไปเวยยืนอยู่ตรงนั้นก็สัมผัสได้ถึงบรรยากาศตึงเครียดที่พร้อมจะปะทุทุกเมื่อระหว่างสวีจิ่งเซวียนกับเจียนเหยียน นางเป็นกังวลจนฝ่ามือเอาแต่หลังเหวี่ยงยื่นออกมา ยามนี้ได้ยินคำสั่งของเจียนเหยียนที่แสดงออกชัดเจนว่าจะต่อต้านสวีจิ่งเซวียน นางก็ยิ่งเป็นกังวลมากกว่าเดิม เพียงแต่ว่าคำสั่งของเจียนเหยียนนางยอมต้องฟัง ดังนั้นจึงขานรับแล้วรีบเดินตามเจียนเหยียนออกไปทันที

สวีจิ่งเซวียนคาดไม่ถึงว่านิสัยของเจียนเหยียนจะดื้อรั้นเพียงนี้ แม้ตอนนี้เขาจะยอมลดท่าที เดินมาเองก่อน แต่นางก็ยังไม่สนใจเขา รวากับในสายตานางไม่มีคนคนนี้อยู่แต่อย่างใด ซ้ำยังพาสาวใช้ตนเองเดินออกไปทันที

เมื่อเห็นว่านางใกล้จะเดินออกไปอยู่แล้ว สวีจิ่งเซวียนก็ไม่แม้แต่จะคิดสาวท่ายาวๆ ไล่ตามไปเช่นกัน

จีซังที่เป็นพยานอยู่ด้านข้างยอมเห็นความเปลี่ยนแปลงของละครฉากนี้ ท่ามกลางสถานการณ์วุ่นวายก็ไม่ว่าจะพูดเรื่องนี้อย่างไรดีแล้ว

ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่ว่าจะจากด้านการวางตัวหรือด้านใดๆ คุณชายก็เป็นฝ่ายยึดครองความได้เปรียบชัดๆ แต่ยามนี้กลับถูกคุณหนูเจียนพลิกสถานการณ์กลับไปทั้งอย่างนี้ กลายมาเป็นคุณหนูเจียนยึดครอง

ความได้เปรียบแทน เกรงว่าอีกสักพักจะไม่ใช่มุขหนูเขียนอธิบายกับคุณชายว่าเหตุใดเมื่อครูนี้นางถึงอยู่กับเส้นขั้ว แต่เป็นคุณชายขอโทษนาง เรื่องที่เขาไม่ควรเรียกให้นางมาหาด้วยน้ำเสียงเย็นชาเช่นนั้น

เมื่อเห็นสวีจ้งเซวียนไล่ตามเจียนเหยียนออกนอกประตูไปแล้ว ฉีซังก็รีบไล่ตามไปเช่นกัน

รองนางไล่ตามออกมาก็เห็นเจียนเหยียนเพิ่งจะขึ้นไปบนรถม้า กำลังเอ่ยสั่งคนบังคับรถม้าเสียงเบาให้บังคับรถม้ากลับไป และเดิมทีไปเวยกิตติจะตามเจียนเหยียนขึ้นไปด้วย ทว่าถูกสวีจ้งเซวียนชี้ไปที่เกี้ยวซึ่งจอดอยู่ด้านข้างให้นางไปนั่งเกี้ยวแทน

ไปเวยกิตติไม่ถูกทันที นั่นเป็นเกี้ยวขุนนางเขียวละ สวามีใช้คนหนึ่งจะกล้านั่งเกี้ยวขุนนางได้อย่างไร

นางโบกไม้โบกมือไปมาพร้อมเอ่ยตะกุกตะกัก "บ่าว...บ่าวไม่กล้านั่งเจ้าค่ะ!"

แต่ฉีซังที่อยู่ด้านข้างยิ้มเอ่ยขึ้นว่า "หากแม่นางไปเวยกิตติไม่กล้านั่ง ข้าจะให้คนเช่าเกี้ยวธรรมดามาทันที เจ้ารอก่อน" เอ่ยจบก็รีบสั่งหนึ่งในคนหามเกี้ยวให้ไปเช่าเกี้ยวมา

คนหามเกี้ยวผู้นั้นได้รับคำสั่งก็หันตัววิ่งไปอย่างรวดเร็ว

ส่วนทางด้านสวีจ้งเซวียนก็เลิกม่านรถม้าขึ้น ค้อมตัวเข้าไปนั่งในรถแล้ว

ชั่วพริบตาที่ม่านสีแดงลายบุปผาถูกปล่อยตกลงมา เจียนเหยียนตาแหลมเห็นแววตาจนปัญญาของไปเวยกิตติยืนอยู่ด้านนอกรถม้าเข้าพอดี

เจียนเหยียนรู้สึกโมโหจนแทบจะอาละวาดอยู่แล้ว มีอยู่ชั่วขณะหนึ่งที่นางอยากยกเท้าถีบหน้าสวีจ้งเซวียนจริงๆ แต่นางยังคงพยายามข่มกลั้นไว้

สุดกำลัง สีหน้าบึ้งตึงชัดเจนขณะกล่าวเสียงเย็นใสสวิ้งเซวียน "ลงไป!"

ไม่ได้เติมคำว่า 'ใส่หัว' ไปก่อนหน้าคำนี้ นางก็รู้สึกว่ตนเองดีต่อเขามากแล้ว

แต่สวิ้งเซวียนไม่เพียงไม่ลงไป กลับกันยังเหลือบมองนางเล็กน้อย ก่อนเลิกขายเสื่อขึ้นนั่งลงฝั่งตรงข้ามนาง

ดูจากท่าทางเช่นนั้นของเขา เห็นได้ชัดว่ไม่มีเจตนาจะลงไปสักนิด! เจียนเหยียนรู้สึกโมโหอย่างมาก กระทั่งใบหน้ายังปรากฏเป็นริ้วสีแดงบางๆ ขึ้นมา

นางคิดในใจว่ ดี! ในเมื่อเจ้าไม่ลง เช่นนั้นข้าจะลงไปเอง!

แต่เห็นได้ชัดว่สวิ้งเซวียนอ่านเจตนาของเจียนเหยียนออก นางเพิ่งจะลุกขึ้น เขาก็ยื่นมือมาจับข้อมือนางไว้แล้ว

สวิ้งเซวียนเอ่ยเสียงเบา "อย่าก่อเรื่อง"

ใครกำลังก่อเรื่องกันแน่ เขามานั่งอยู่กับนางโดยไม่สนใจฐานะตนเอง แต่นางยังต้องการชื่อเสียงอยู่! หลังกลับไปหากให้คนในจวนสกุลสวิ้วเข้า วันหน้านางจะยังอยู่ในจวนสกุลสวิ้วได้อย่างไร แคน้ำลายของคนเหล่านั้นก็มากพอจะให้นางจมน้ำตายแล้ว

เจียนเหยียนออกแรงดิ้นรนเพื่อให้หลุดจากพันธนาการของเขา พร้อมกับเอ่ยเสียงเย็น "สองตัวเลือก ไม่ท่านลงไป...ก็ข้าลงไป!"

ตัวเลือกของสวิ้งเซวียนคือ "เจ้าไม่ลง ข้าก็ไม่ลง"

จากนั้นเขาก็สั่งขี่ช้างผ่านม่านรถให้บอกคนบังคับรถเคลื่อนรถม้าได้ แต่ยังไม่ตรงกลับทงใจ ให้ไปยังที่พักของเขาก่อน

เจียนเหยียนได้ยินดังนั้นยอมมิโหมมากขึ้นกว่าเก่า ด้วยเหตุนี้จึงเอ่ยว่ "จวนจะมีดีแล้ว ข้าเกรงว่ท่านแม่จะเป็นห่วง จำเป็นต้องรีบกลับ ขอให้

คุณชายใหญ่ปล่อยให้ผ่านไปด้วยเจ้าค่ะ"

สวีจิ้งเซวียนยอมไม่ยอมปล่อยให้นางไป "ในเมื่อฟ้าจะมืดแล้ว พวกเจ้าสองนายบ่าวเดินทางกลับกันไปเองเกรงว่าจะไม่ค่อยสะดวก ข้าไม่สบายใจ ข้าพวงนี้เป็นวันหยุด เดิมข้าก็ตั้งใจจะกลับไปอยู่แล้ว อีกสักพักข้าจะกลับไปกับเจ้า"

เจียนเหยียนกำลังจะโต้เถียงต่อ ทว่ากลับได้ยินสวีจิ้งเซวียนถอนหายใจออกมาเนิบช้า จากนั้นก็เอ่ยเสียงเบาว่า "เจียนเหยียน พวกเราไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายเดือน จะทะเลาะกันเช่นนี้ทุกครั้งที่ได้เจอหน้าจริงๆ หรือ"

ระหว่างที่รถม้าเคลื่อนไปข้างหน้า ม่านหน้าต่างทั้งสองฝั่งถูกสายลมแผ่วเบาพัดจนพองขึ้นก่อนยุบลงไปอีกครั้ง แสงสีส้มลอดผ่านตามเข้ามา จากนั้นก็ถูกม่านบดบังไปอีกหน ภายใต้อ้อมกอดประเดี้ยวสว่างประเดี้ยวมืด

เจียนเหยียนได้เห็นว่าตอนที่สวีจิ้งเซวียนเอ่ยประโยคนี้ เขาหลุบตาลงขนตาราวปีกกาสั้นไหวเบาๆ มีสีหน้าอ้งว้างที่บรรยายไม่ถูก เจียนเหยียนชะงักไป ก่อนจะเลิกดีนรณะทันหัน

นางนี้ไปถึงจุดหมายที่สวีจิ้งเซวียนเขียนให้นางในช่วงที่ผ่านมา กระดาษเกาหลีสีขาว ตัวอักษรสีแดงที่ขั้ววัดเจวียน แต่ละถ้อยคำแต่ละประโยคบอกนางว่าวันนี้เขาก็กินอะไรอร่อย รู้สึกว่ารสชาติดีมาก จึงไปขอวิธีทำมาจากพ่อครัว รอลงกลับมาแล้วจะทำแต่ละอย่างออกมาให้นางชิม นางก็รู้สึกใจอ่อนขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้

แต่นางก็ไม่ยอมโอนอ่อนท่าทีลงในทันที ดังนั้นร่างกายจึงยังเกร็งไปหมด ริมฝีปากสีแดงอ่อนนุ่มเองก็เฝ้มเข้าหากันแน่น

สวีจิ้งเซวียนสังเกตเห็นหน้านาง รู้ว่าความจริงนางใจอ่อนลงแล้ว แต่

เปลือกนอกไม่ยอมมโอินอ่อนตามเขาทันทีเท่านั้น

เขานึกดีใจจึงปล่อยมือที่จับข้อมือนางไว้แน่นทันควัน ทั้งยังโพล่สองมือไปข้างหลังพร้อมเอ่ยเสียงเบา "เจ้านิ่งดีจ้ะ ข้ารับรองว่าจะไม่แตะต้องเจ้าอีก เจ้ายังวางใจได้ ประเดี๋ยวข้ายอมออกคำสั่งเด็ดขาดให้คนบังคับรถม้ากับบ่าวชายสองคนปิดปากสนิทเรื่องในวันนี้พวกเรานั่งรถม้าคันเดียวกัน ไม่มีทางปล่อยให้คนอื่นรับรู้แม้แต่คำเดียวอย่างแน่นอน"

ความปราดเปรื่องของสวี่จิ้งเซวียนอยู่ที่เขารู้ว่าความจริงเจียนเหยียนมีนิสัยกินไม้ก้อนไม้กินไม้แข็ง ข้านางยังใจอ่อนอย่างมาก ดังนั้นขอแค่ลูบขนนางตอนที่นางกำลังจะพองขน จากนั้นเอ่ยคำพูดน่าสงสารบางอย่างลดทอนที่ของตนเองลง เพลิงโทสะนางก็จะสลายไปไม่น้อยทันที นับประสาอะไรกับที่ตอนนี้เขายังกำจัดการกังวลในภายหลังของนางไปหมดแล้วด้วย

ดังนั้นหลังเจียนเหยียนคิดแล้วก็ได้แต่กลับลงไปนั่งอย่างจนใจ

นางมีความกล้าพอจะกระโดดลงจากรถม้า แต่กระโดดลงไปแล้วอย่างไรกัน ก่อเรื่องใหญ่โตให้คนทั้งถนนรับรู้หรือไร ในเมื่อสวี่จิ้งเซวียนพูดเรื่องที่นางเป็นกังวลมากที่สุดออกมา มีหน้าซ้ำยังเอ่ยปากรับรองแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็แค่ปล่อยให้เป็นเช่นนี้ก่อนแล้วชั่วคราว

เพียงแต่ตอนที่นั่งอยู่ตรงนี้เจียนเหยียนก็เอาแต่นั่งสอดมือไว้ในแขนเสื้อก็หันหน้ามองลายเมฆหรือคู่อิงเหมยอันวิจิตรประณีตบนแขนเสื้อตนเอง

ขณะที่สวี่จิ้งเซวียนกลับนั่งมองเจียนเหยียนตาไม่กะพริบภายในรถม้าที่โยกคลอนไปมา และยิ่งมองมากเพียงไร คิ้วของเขาก็ยิ่งขมวดเข้าหากันแน่นขึ้น

เหตุใดตัวนางในตอนนีถึงดูฝ่ายผอมลงกว่าตอนที่เขาจากไปอีก แม้เป็นเพราะอากาศหนาวนางจึงใส่เสื้อนวมผ้าต่วนสีชมพูอมม่วงทอด้วยทอง

ที่หนาหน่อย แต่ก็ยังคงเห็นเอวคอดกิ่วและเรือนร่างแบบบางอยู่ดี

ก่อนหน้าที่ตนเองจะจากไปไม่ได้กำชับให้เจียนฮุยฮินอย่าเข้มงวดกับอาหารของนางแล้วหรือหรือ หรือว่าเจียนฮุยฮินไม่ได้ฟังคำของเขา

คิ้วเรียวยาวของสวีจิ้งเซวียนขมวดเข้าหากันแน่นในทันที

หลังคิดๆ ดูแล้วเขาก็เคาะผนังรถม้าข้างตัวเบาๆ จากนั้นเลิกฝ้าม่านขึ้นกำชับบางอย่างเสียงเบากับฉีซังที่ติดตามอยู่ด้านหลัง

ฉีซังที่อยู่ด้านหลังได้ยินชัดแล้วก็กระซิบข้างหูในมือ กลับหัวม้าควมม้าวิ่งฝุ่นตลบไปทันที

เจียนเหยียนอยู่ด้านหลังยอมได้ยินชัดเจนนั่น

สวีจิ้งเซวียนสั่งให้ฉีซังไปซื้ออาหารกลับมาจากหอสุราใกล้ๆ จากนั้นก็ให้ไปซื้อขนมกับผลไม้ขึ้นชื่อของร้านก๊วยเซียงมาด้วย

นางไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดีแล้ว เหตุใดเวลาอยู่ด้วยกันสวีจิ้งเซวียนต้องเอาแต่คิดถึงเรื่องอาหารของนางอยู่เสมอด้วย ไม่เลี้ยงจนนางอ้วนพีเขาก็จะไม่ยอมเลิกภาไชหรือไม

เดิมทีเจียนเหยียนไม่อยากจะคุยกับสวีจิ้งเซวียน หากทั้งสองคนนั่งเสียบกันเช่นนี้ไปจนถึงจวนสกุลสวีแล้วก็แยกย้ายกันกลับเรือนพักของตนเองจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ทว่ายามนี้นางกลับทนไม่ไหวอีกครั้ง ท้ายที่สุดก็ยั้งเปิดปากเอ่ย "ข้าไม่หิว ไม่อยากกินอะไรด้วย"

สวีจิ้งเซวียนได้ยินนางเป็นฝ่ายชวนคุยขึ้นมาก่อนยอมดีใจมาก ดังนั้นโบหน้าจึงผุดรอยยิ้มขึ้นมาสามส่วน กระทั่งคำพูดที่เอ่ยออกมายังอ่อนโยนลง "ไม่น้อย ข้าหิวแล้วเลยอยากกิน เจ้ากินเป็นเพื่อนข้าดีหรือไม่" เมื่อเห็นเจียนเหยียนกำลังจะเปิดปาก โดยไม่ต้องคิดเขาก็รู้ว่านั้นจะต้องเป็นคำปฏิเสธแน่นอน ดังนั้นเขาจึงรีบพูดต่อว่า "ข้าเพิ่งเร่งเดินทางกลับมาจากซานตง

เมื่อเข้า พอมมาถึงก็รีบไปรายงานเรื่องการสอบเขียนชื่อกับฝ่าบาททันที จากนั้นก็ไปจัดการธุระบางอย่างที่กรมพิธีการต่อ อาหารเข้ากับอาหารกลางวันล้วนไม่ทันได้กิน..." ในประโยคนี้แฝงไปด้วยความน่าสงสาร

เจียนเหยียนได้ยินดังนั้นก็ไม่สะดวกใจจะพูดปฏิเสธอีก ซ้ำยังแอบสงสารเขาอยู่ด้วย ทว่าเบื้องหน้ายังคงมีสีหน้าบึ้งตึง เอ่ยด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก "ท่านหิวท่านก็กินเองได้ เหตุใดต้องให้ข้ากินเป็นเพื่อนด้วย"

สวีจ้งเซวียนจึงยิ้มตอบว่า "มีเจ้าอยู่เป็นเพื่อน ข้ายอมกินข้าวได้มากขึ้น"

กลิ่นอายเกี่ยวพานในประโยคนี้ของเขาชัดเจนมากแล้ว เจียนเหยียนเองก็ฟังออก ดังนั้นนางจึงทำเป็นไม่ได้ยิน ไม่ได้เอ่ยอะไรต่อ แคกลับไปสอดมือไว้ในแขนเสื้อ ก้มหน้าลง และนั่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่สนใจเขาประหนึ่งรูปสลักไม่ตามเดิม

สวีจ้งเซวียนกลับมีความสุขยิ่ง ไม่ว่าตอนนี้นางจะแสดงท่าทีเฉยชาต่อเขาอย่างไร แต่อย่างน้อยนางก็ได้ปฏิบัติเขาอย่างเด็ดขาด ทั้งนางยังเป็นห่วงเขา แม้นางจะไม่ได้พูดและไม่ได้แสดงออกมาทางสีหน้า แต่สวีจ้งเซวียนก็รู้สึกว่าคุณเองนั้นรับรู้ได้อยู่ดี

หลังทั้งสองคนอยู่กันเงียบๆ ไปอีกสักพักหนึ่ง ในใจสวีจ้งเซวียนก็นึกถึงเรื่องเมื่อครู่ที่ขึ้นมาอีกครั้ง นางกับเดินเข้าไปนั่งดื่มชาอยู่ด้วยกันได้อย่างไร ซ้ำยังปิดประตูร้านถึงชั้นลงดาลไว้อีกด้วย

เพียงแต่ว่าแม้เขามีใจอยากจะถาม แต่ก็กลัวว่าเจียนเหยียนจะโมโหขึ้นมาอีก เมื่อครู่ตอนอยู่ที่ร้านค้ายาทอ ไม่ว่าเขาจะโมโหหรือยอมอ่อนข้อให้อย่างไร เจียนเหยียนก็ล้วนไม่สนใจเขา หากยังถามต่อเกรงว่านางจะโกรธแล้วจะไม่สนใจเขาอีกจริงๆ

แต่หากไม่ถามเรื่องนี้ก็เป็นเหมือนก้างปลาติดคอ ทำให้เขาแค่ครุ่นคิด ลึกซึ้งกว่านี้เล็กน้อยก็รู้สึกอึดอัดหัวใจจนแทบเสียสติ

หลังเขาพิจารณาแล้วก็ตัดสินใจว่าถึงอย่างไรก็ต้องถามเจียนเหยียน อยู่ดี เพียงแต่เปลี่ยนไปถามอีกวิธี ดังนั้นเขาจึงเปิดปากเอ่ยอย่างระมัดระวัง "เจอกับเส้นข้าว เมื่อครูนั่งบังเอิญเจอกันในร้านด้ายทอ เห็นว่ารู้จักกันก็เลย นั่งดื่มชาพูดคุยกันใช่หรือไม่"

แต่ใจเอนต้องปิดประตูด้วย หรือว่าบทสนทนาระหว่างพวกเขาเป็นเรื่อง ที่ไม่อาจให้คนนอกรับรู้ได้อย่างนั้นหรือ

สวีจิงเซวียนหัวใจปีบรัดแน่น แต่ก็ไม่กล้าถามเช่นนี้ออกไปตรงๆ ดังนั้น เขาคิดแล้วจึงเอ่ยต่ออย่างระมัดระวัง "เพียงแต่เส้นข้าวผู้นี้แม่เปลือกนอก มองดูเป็นมิตร แต่ความจริงเป็นคนเจ้าเล่ห์มาก วันหน้าเจ้าอยู่ให้ห่างจากเขา หน่อยจะดีกว่า"

เจียนเหยียนยังคงก้มหน้ามองลายปักอันประณีตบนแขนเสื้อตนเอง ไม่ได้ตอบกลับสักครั้งคำ

สวีจิงเซวียนเริ่มรู้สึกกระวนกระวายใจขึ้นมา เขาไม่แน่ใจว่าความเงียบ ในตอนนี้ของเจียนเหยียนหมายความว่าอย่างไรกันแน่ เป็นเพราะความจริง นางกับเส้นข้าวไม่ได้บังเอิญพบกัน? หรือรู้สึกว่าเขายุ่งเรื่องของนางมากไป? หรือไม่พอใจกับความเห็นที่เขา मतต่อเส้นข้าว? หรือก็แค่ไม่อยากจะคุยกับเขา เฉยๆ?

สองมือที่วางอยู่บนตักประเดี๋ยวก่ำประเดี๋ยวลลาย กำๆ คลายๆ สลับกันไป สวีจิงเซวียนกำลังคิดว่าเขาควรจะอธิบายคำพูดเมื่อครูนี้นี้ให้ เจียนเหยียนฟังหรือไม่ และควรอธิบายอย่างไรนางถึงจะไม่เข้าใจผิดกัน

แต่ความในใจจริงๆ ของเขาก็คือเขาไม่ชอบเห็นเจียนเหยียนอยู่กับ

เส้นชั่ว พุดให้ชัดกว่านั้นคือเขาไม่อยากเห็นเจียนเหยียนอยู่กับบุรุษหน้าไหน นอกจากเขาทั้งนั้น! นางควรจะเป็นของเขา ในสายตานางควรมีแค่เขาอยู่ ทุกคืนวัน ทุกชั่วขณะ ไม่ว่าเขาจะอธิบายอย่างไรความคิดเห็นข้อนี้ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงไป

และในตอนนั้นเขาก็ได้ยินเสียงเย็นซาของเจียนเหยียนดังขึ้นซ้ำๆ

"สวีจิ่งเซวียน ข้ารู้สึกที่วัดอวิ๋หวงเมื่อครั้งก่อน พวกเราได้คุยทุกอย่างกันกระจ่างชัดพอแล้ว ถ้าอย่างนั้นเหตุใดตอนนี้ท่านถึงยังมายุ่งกับเรื่องของข้าอีกเล่า"

หลังเจียนเหยียนเอ่ยประโยคนี้อย่างใจเย็นจบก็เงยหน้าขึ้นมองไปที่สวีจิ่งเซวียนนิ่งๆ

51

ชั่วพริบตาที่นั่นสวีจิ่งเซวียนรู้สึกเหมือนว่าสายตานางมีพลังในการมองจิตใจคนทะเลาะไปรุ่ง แสบจะมองเห็นชัดถึงความคิดอันโหดร้ายที่ไม่อาจให้ผู้คนรับรู้พวกนั้นในใจเขา เขารู้สึกว่าวุ่นใจ อยากจะเอ่ยปากอธิบาย แต่รถม้าหยุดลงกะทันหันเสียก่อน เสียงของคนบังคับรถม้าลอดผ่านหน้าต่างเข้ามาอย่างระมัดระวังว่า "คุณชายใหญ่ คุณหนูเจียน ถึงแล้วขอรับ"

เจียนเหยียนได้ยินเช่นนั้นก็ลุกขึ้นยืน จากนั้นก็มุดตัวเตรียมลงจากรถม้า

สวีจิ่งเซวียนยื่นมือไปดึงตัวนางไว้โดยไม่รู้ตัว เพียงแต่มือเขาเพียงจะแตะถูกข้อมือนางก็ได้เห็นเจียนเหยียนหันหน้ากลับมากะทันหัน เอ่ยเสียงเรียบเฉย "ปล่อยมือ"

สวีจิ่งเซวียนก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ชั่วพริบตาที่นั่นเหมือนเขาถูกคำที่นางเอ่ยออกมาลวกใส่ ยังไม่ทันรู้ตัว มือที่จับข้อมือนางไว้แน่นกลับ

ปล่อยออกก่อนแล้ว

เจียนเหยียนอาศัยโอกาสนี้เลิกม่านรถม้าคุ้มครองนำลงไปทันที
ไปเว่ยเยินรออยู่ด้านนอกรถม้ามานานแล้ว เมื่อเห็นเจียนเหยียนออกมา
ก็รีบมาช่วยประคองนางลงจากรถม้า

สวีจิ้งเซวียนตามหลังลงมา

เจียนเหยียนไม่ได้มองเขา แต่เงยหน้ามองเรือนตรงหน้าแห่งนี้
ชั้นบันไดสี่เทาอมขาว ประตูใหญ่สีดำ หลังคากระเบื้องสีเทาเข้ม
ด้านหน้าประตูมีต้นอินชิ่ง* อยู่ต้นหนึ่ง ใบสีเขียวอร่ามเต็มต้น บางครา
มีลมพัดมากิ่งไม้แห้งพลันโยกไหว ใบไม้โปรยปรายลงมาบางส่วน

สวีจิ้งเซวียนมองไปที่นาง เมื่อเห็นนางเอาแต่จับจ้องไปที่ต้นอินชิ่ง
ก็ไม่ได้พูดอะไร แค่อเดินผ่านนางไปเคาะห้วงประตู

บนถนนอิฐขมูกขาวปูแผ่นไปด้วยใบอินชิ่งสีเขียวอร่ามบางๆ ชั้นหนึ่ง
ตอนที่สวีจิ้งเซวียนเดินผ่านไปเจียนเหยียนก็ได้ยินเสียงสบสาดังขึ้น
ฟังบุบยิบราวกับมีเม็ดไต้อยู่บนหัวใจนาง ให้อรู้สึกขมฝาดอึดอัด ทว่าก็
ไม่มีวิธีพูดออกมา

จนตอนนี้นางก็ยังจำได้ ช่วงฤดูใบไม้ผลิสมัยอยู่มหาวิทยาลัยปีสอง
นางเคยไปเที่ยวทะเลสาบไท่หูกับเพื่อนร่วมห้อง

ฤดูใบไม้ร่วงสีทองคำเดือนสิบ เดิมก็เป็นฤดูกาลห่านป่าไผ่บินกลับรัง
ยามอาทิตย์อัสดง มีใบเฟิง** สีแดง ใบอินชิ่งสีเขียว และต้นอ้อสีเขียว
ในดวงตาเต็มไปด้วยสีสันละลานตาที่โจมตีใส่ใจคน เพียงแต่ในตอนนั้น
พวกนางอายุยังน้อย พวกนางอิสระเสรี พวกนางสามารถควบคุมชีวิต
ของตนเองได้ ดังนั้นจึงไม่เข้าใจรสชาติของความทุกข์ เพียงแค่หัวเราะ

* ต้นอินชิ่ง คือต้นแปะก๊วย

** ใบเฟิง คือใบเมเปิ้ล

อย่างปลดปล่อย วิ่งไปตามใจ แต่ตอนนี้เมื่อนึกถึงเรื่องราวในอดีตเหล่านั้น ก็รู้สึกเหมือนหัวใจจืดแน่นไปด้วยดอกปุยฝ้ายอิมน้ำ คับพองจนนางรู้สึกอึดอัดมาก

เจียนเหยียนรู้สึกจุกตื้นขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้ ดวงตาเองก็เคืองขึ้นมา นางรีบก้มหน้าลงปิดบัง

แต่สวีจิ้งเซวียนมองเห็นเข้าแล้ว

เขารีบก้าวสองก้าวลงจากบันไดมาอยู่ข้างนาง ก่อนถามเสียงเบา "เจ้าเป็นอะไรไป"

เจียนเหยียนกำลังสงบสติอารมณ์ตนเอง ดังนั้นจึงไม่ได้ตอบกลับทันที สวีจิ้งเซวียนหลังคิดว่านางถือสาเรื่องที่เกิดขึ้นบนรถม้าเมื่อครู่ จึงเอ่ยเสียงเบาต่อ "เจ้าอย่าร้องไห้ ข้ารับปากว่าวันหน้าขอแค่เป็นเรื่องที่เจ้าไม่อยากจะพูด ข้าก็จะไม่บังคับให้เจ้าพูดเด็ดขาด"

เจียนเหยียนคิดแค่ว่า หากข้าไม่อยากจะทำจริงๆ เดิมทีไม่ว่าเจ้าจะบังคับข้าอย่างไรข้าก็ไม่มีทางพูดอยู่แล้ว เพียงแต่พอได้ยินสวีจิ้งเซวียนรับปากนางเช่นนั้น ในใจนางก็ยังแอบประทับใจขึ้นมาอยู่ดี

ดังนั้นนางจึงเงยหน้าขึ้น ผินเหยียดมุมปากเป็นรอยยิ้มขณะเอ่ยเพียงว่า "ไม่ได้เป็นอะไรเจ้าคะ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด เมื่อครู่มองเห็นต้นอินชิ่งต้นนี้ พลันนึกไปถึงบทกวีหนึ่ง เลยรู้สึกเศร้าขึ้นมา"

"เป็นบทกวีใดกัน" สวีจิ้งเซวียนอยากถามมือนาง ทว่าก็ไม่กล้า

เมื่อครู่ตอนที่เขาหันกลับมาเห็นเจียนเหยียนหางตาแดงก่ำ ในดวงตามีประกายหยาดน้ำตาจวบไหว ชั่วพริบตานั้นเขาพลันรู้สึกว้าวในหัวใจคล้ายมีเหล็กยาวแทงเข้าใส่อ่างรุนแรง หัวใจรวดราวไปหมด

เจียนเหยียนเมื่อเห็นเขามีท่าทีจะถามให้ถึงที่สุด ก็ได้แต่ค้นหาบทกวี

สองวรรคที่เหมาะสมกับทิวทัศน์ขึ้นมาในสมองอย่างรวดเร็ว "พงไพรไกลห่าง
กลางลมสารท ศีร์ทอตรา่างอาบแสงสายัณห์"

สวีจ้งเซวียนยอมรู้จักกวีบพนี้ เป็นเพราะว่ารู้ ตั้งนั้นถึงได้เข้าใจว่า
ความจริงกวีบพนี้มีความหมายถึงความรู้สึกทุกขระทมและโศกเศร้า
ด้วยเหตุนี้จึงคิดถึงเรื่องี่เจียนเหยียนเข้าใจสถานการณ์ของตนเอง
มาตั้งแต่เด็กและอดทนมาถึงปัจจุบัน ตั้งนั้นความรู้สึกปวดร้าวในใจของเขา
จึงยังมีมากกว่าเดิมทันที แต่เขาก็ทำได้แค่เอ่ยปลอบนางเสียงเบา "เจ้ายัง
อายุน้อย วันหน้าอ่านบทกวีเช่นนี้ให้น้อยลงหน่อยเถิด" ก่อนชะงักไปแล้ว
เอ่ยเสียงเบาออกมาอีกประโยค "เจ้าวางใจ ไม่ว่าเรื่องใดล้วนมีข้ออยู่ เจ้า
ไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงอะไรมากมายเพียงนั้น"

เขาเอ่ยออกมาอย่างคลุมเครือ เจียนเหยียนได้ยินก็ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ
อีกอย่างนางยังคิดว่าเรื่องของตนเองย่อมควรให้ตนเองเป็นผู้จัดการ
ไม่เช่นนั้นพอมี่เรื่องยากอะไรก็จะต้องไปร้องให้ขอร้องผู้อื่น คาดหวังให้ผู้อื่น
ช่วยเหลือเสมอหรือ แน่نونว่าไม่ว่าพึ่งพาใครก็ยังคงสบายใจสู้พึ่งพาตนเอง
ไม่ได้

ประตูใหญ่ที่ด้านหลังเปิดออกนานแล้ว ฉิฮุยยืนอยู่ที่ประตูด้วยความ
ความรู้สึกกระอักกระอ่วนเล็กน้อย

เมื่อครุ่นตอนที่สวีจ้งเซวียนมาเคาะห้วงเหล็ก เขาก็วิ่งมาเปิดประตูทันที
เมื่อเห็นสวีจ้งเซวียน คำว่า 'คุณชาย' ยังค้างอยู่ที่ลำคอไม่ทันเปล่งออกมา
ชั่วขณะต่อมาก็เห็นสวีจ้งเซวียนรีบหันตัวกลับเดินลงจากบันไดไปก้มหน้า
ปลอบคุณหนูเจียนเสียงเบาที่บตา ยังดีที่ดูเหมือนตอนนั้ทั้งสองคนจะพูดคุย

* มาจากบทกวีที่เขียนอยู่บนผนังฝั่งหนึ่งของศาลาริมแม่น้ำหวงเหอ (ฮวงโห) ผู้แต่งคือหลอก้วจงหมิงกวงไค่วจุ่น
แต่งด้วยหัวข้อเกี่ยวกับ 'ฤดูสารท' เนื้อหาจึงอาบย้อมไปด้วยอารมณ์หมองระทมของฤดูใบไม้ร่วง รวมทั้ง
บรรยายถึงทัศนียภาพในฤดูใบไม้ร่วงริมฝั่งแม่น้ำหวงเหอ

เรื่องส่วนตัวกันจบแล้ว สวีจิ้งเซวียนอยู่ด้านหน้า เจียนเหยียนตามอีกฝ่าย อยู่ด้านหลังสองก้าว ทั้งสองคนต่างเดินตรงมาที่ประตู

ฉีซุยรีบทิ้งมือลงข้างลำตัวแล้วขยับไปยืนด้านข้างพร้อมเอ่ยเรียก อย่างเคารพนอบน้อม "คุณชายใหญ่ คุณหนูเจียน"

เจียนเหยียนผงกศีรษะให้เขาพร้อมรอยยิ้มเป็นมิตร จากนั้นก็ เดินตามหลังสวีจิ้งเซวียนเข้าไปในเรือนที่เมืองหลวงของเขาแห่งนี้

เรือนเล็กๆ ที่มีสองทางเข้าออก บนพื้นอิฐยกสูงเป็นเรือนสามห้อง เล็กๆ ในลานด้านหน้าเป็นถนนคดเคี้ยวตัดจากหินอุ้ดกั๋ง* สองข้างทาง เป็นกอไผ่สลัดกับภูเขาจำลองขรุขระ

สวีจิ้งเซวียนเดินนำนางเข้าไปในห้องโถง ให้นางนั่งรออยู่ก่อน ส่วน ตนเองไปเปลี่ยนชุดที่ห้องนอนด้านหลัง เพียงแต่หลังเดินออกมาที่ทางเดิน เขาไม่ได้ตรงไปที่ห้องนอนของตนเองทันที แต่แอบยืนอยู่ตรงนั้นเสียบๆ สักพัก จนกระทั่งได้เห็นฉีซุยยกภาดชาเดินมา สวีจิ้งเซวียนจึงกำมือเรียกให้อีกฝ่าย มาหา

หลังฉีซุยเข้ามาใกล้ สวีจิ้งเซวียนก็ถามเขาเสียงเบา "เสี่ยวเหมาถวน อยู่ที่ใด"

ฉีซุยไม่ทันนึกว่าจู่ๆ สวีจิ้งเซวียนจะถามเช่นนั้น จึงร้องเอ๊ะออกมา พร้อมตอบว่า "ไม่ทราบสิขอรับ อากาศดีๆ เช่นนี้ ใครจะไปรู้ว่ามันไป ซุกตัวนอนอยู่ที่ใด"

"รีบไปหาตัวมันมา จากนั้นแอบปล่อยเข้าไปในห้องหลักเสียบๆ ถ้าเกิดคุณหนูเจียนถามขึ้นมา เจ้ารู้ว่าควรจะตอบว่าอะไรใช่หรือไม่"

* หินอุ้ดกั๋ง คือหินจากภูเขาผางเฟิงซึ่งอยู่ห่างจากอำเภออุ้ดกั๋งไปทางตะวันออกประมาณ 8 กิโลเมตร มีอยู่ สองประเภท ประเภทที่ใช้ในทางสถาปัตยกรรมจะเป็นหินภูเขาไฟที่แข็งตัว มีเนื้อแข็งพอเหมาะ สีสตามธรรมชาติ ส่วนใหญ่เป็นสีม่วงอ่อน ประเภทที่สองสำหรับสวนสาธารณะ ภูเขาจำลอง เป็นหินชั้นหินผุ มีสีเหลืองหรือ น้ำตาล ลายหินไม่ชัด มีขนาดหลากหลายไม่แน่นอน

ฉีฮุยไม่ได้มีไหวพริบเท่าฉีซังที่ชายเขาที่สามารถคาดเดาความคิดของสวีจิ่งเซวียนได้ ยามนี้จึงมีแวตาว่างเปล่า หลังคิดแล้วทำที่สุดก็ยังส่ายหน้าพร้อมตอบอย่างซื่อสัตย์ "ไม่ทราบขอรับ"

"..." สวีจิ่งเซวียนหมดคำจะเอ่ย *คลอดออกมาจากกรรมมารดาเดียวกันแท้ๆ เหตุใดถึงได้แตกต่างกันเพียงนี้*นะ โชคดีที่ในยามนั้น เขาเห็นฉีซังเดินเข้ามาพร้อมบ่าวชายจำนวนหนึ่งที่ยกกล่องอาหารมาด้วย จึงก๊วกมือเรียกฉีซังมาหา

ฉีซังรีบเข้ามาหาเขาทันที

ขณะที่สวีจิ่งเซวียนสั่งการฉีฮุยอยู่ว่า "หลังยกขาเข้าไป เจ้าก็พาบ่าวชายพวกนี้ยกอาหารเข้าไปวางเรียงด้วย รอบคอบสักหน่อยแล้ว"

ฉีฮุยตอบรับ จากนั้นหันตัวกลับไปใช้มือเท้ารุ่มง่ามทำงานละเอียดอ่อนของสาวใช้กับบ่าวหญิงแทนแล้ว

ส่วนทางสวีจิ่งเซวียนก็เอ่ยประโยคที่พูดกับฉีฮุยเมื่อครู่นี้กับฉีซังอีกรอบ ฉีซังได้ยินแล้วเข้าใจทันที เขาผงกศีรษะเอ่ยตอบรับ "บ่าวเข้าใจขอรับ คุณชาย ท่านวางใจได้ บ่าวจะต้องจัดการเรื่องนี้้อย่างแนบเนียน ไม่ให้คุณหนูเจียนมองออกว่าพวกเราจงใจทำแน่นอน"

สวีจิ่งเซวียนถึงได้เดินไปเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างสบายใจ

เขาคิดว่าแม้เจียนเหยียนจะใจอ่อน แต่นิสัยก็ยังคงดีอริ้น เขาจึงไม่อาจใช้วิธีการบีบบังคับกับนาง ได้แต่ค่อยๆ เป็นน้ำหยดลงบนหินทีละหยดๆ ค่อยเป็นค่อยไป เริ่มจากทำให้นางประทับใจด้วยเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่สุดก่อน จนกระทั่งนางคุ้นเคยกับการมีเขาอยู่ พบว่าตนเองไม่อาจจากเขาไปได้ ถึงเวลานั้นยอมสำเร็จเสวีจางาน ออกดอกออกผล

อีกอย่างตอนนี้เขาก็ไม่ได้ร้อนใจ เขาสามารถอดทนรอ...รอจนถึง

เวลาที่ตนเองเข้าครอบครองหัวใจทั้งดวงของนางไปเสียบ่

เจียนเหยียนไม่ได้รู้สึกตัวสักนิดว่านางถูกสวีจิ้งเซวี่ยนวางแผนเช่นนี้ อยู่ในใจ นางแค่นั่งอยู่บนเก้าอี้พนักโค้งตัวแรกทางซ้ายมือในห้องหลัก ต้มชาไปพลางมองสำรวจการตกแต่งภายในห้องไปด้วย

บนผนังตรงกลางแขวนภาพวาดต้นสนคู่ก้อนหินของจางเจ่า ศิลปินชาวถังเอาไว้ ด้านข้างแปะกลอนคู่ ดูออกว่าน่าจะเป็นลายมือของสวีจิ้งเซวี่ยนเอง ด้านหน้ารูปภาพเป็นโต๊ะยาวไม้ฮวาลีตัวหนึ่ง ด้านบนวางกระถางสวนหินปลอมคู่แจกันทรงแปดมุมเคลือบเขียวสองใบข้างละฝั่ง ด้านข้างโต๊ะยาวยังมีโต๊ะสูงอีกคู่หนึ่ง ด้านบนจัดวางกระถางดอกไม้ ตามฤดูกาลเอาไว้ และที่ด้านหน้าโต๊ะยาวเป็นโต๊ะแปดเหลี่ยมตัวหนึ่ง ด้านข้างสองฝั่งวางเก้าอี้พนักโค้งไว้สองตัว ถัดออกมาจากนั้นด้านซ้ายขวา เป็นเก้าอี้พนักโค้งอีกสองตัว ตรงกลางวางไว้ด้วยโต๊ะตัวหนึ่ง

เจียนเหยียนตั้งใจจะมองสำรวจเครื่องเรือนชิ้นอื่นๆ ต่อ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเม็ยวูดขึ้นพร้อมกับเงาร่างอ้วนพีที่กระโจนเข้ามาจากประตู ไปอยู่บนโต๊ะแปดเหลี่ยม จากนั้นก็ม้วนเก็บหางนั่งยองๆ ลงด้านบนพลาง เบิกดวงตากลมกวาดมองไปมา

เมื่อเจียนเหยียนตั้งใจมองก็เห็นเป็นแมวตัวกลมตัวหนึ่ง คิดว่าแมวตัวนี้น่าจะมีชีวิตไม่เลว ไม่ต้องพูดถึงขนาดตัวอ้วนใหญ่ กระทั่งขนสีส้มอมน้ำตาลบนตัวมันเองก็มันวาว ทอประกายดุจผ้าแพรชั้นดี

ที่หาได้ยากคือตรงปลายจมูกมันมีพื้นที่สีขาวอยู่เล็กๆ นับได้ว่า เป็นจุดเด่นของทั้งตัว

แมวตัวนี้ไม่กลัวคนสักนิด เมื่อเห็นเจียนเหยียนกำลังมองมันก็ร้องเม็ยวูดออกมาอีกครั้ง จากนั้นก็ยกขาข้างหนึ่งขึ้นมาแลบลิ้นเลียแผ่ลิบๆ

เสร็จแล้วก็ยกเท้ามาลูบบนหน้าต่อ

แมวเป็นสัตว์ที่ประหยัดน้ำมากจริงๆ ด้วย! อย่างน้อยเวลาล้างหน้า
ก็ไม่เคยต้องใช้น้ำ

เริ่มแรกเจียนเหยียนยังจดจำแมวตัวนี้ไม่ได้ ด้วยความที่แมวน้อย
ที่ได้เจอในป่าเหมยตัวนั้นตัวเล็กจนสามารถนั่งอยู่บนฝ่ามือนาง ใช้สองนิ้ว
หิ้วคอขึ้นมาได้ แต่แมวที่อยู่ตรงหน้าตอนนี้...เอ้อ ตัวใหญ่จนคาดว่าคงต้องใช้
สองมืออุ้มขึ้นมา

นางแค่ประหลาดใจด้วยนึกไม่ถึงว่าคนอย่างสวีจิ้งเซวียนจะเลี้ยงแมว
ด้วย ชั่วยังเลี้ยงแมวตัวอ้วนพีเช่นนี้ แต่หลังคิดเสร็จนางก็เก็บสายตากลับมา
มองสำรวจภายในห้องต่อ

ยามนั้นฉีซังก็รีบร้อนวิ่งเข้ามา รีบถึงขั้นไม่ทันคารวะเจียนเหยียน
ก็ก้าวเร็วรี่ไปหยุดอยู่หน้าแมวตัวนั้น ก่อนยื่นมือไปอุ้มมันมากอดไว้
พร้อมเอ่ยดำนิ "เสี่ยวเหมาถวนเจ้าไปที่ใดมา เหตุใดถึงพ่นผ่านส่งเดชให้
พวกเราหาตัวไม่เจอเล่า เมื่อครู่นี้คุณชายเพ็งถามถึงเจ้า บอกว่าจะต้องหา
ตัวเจ้าให้เจอ ไม่อย่างนั้นพวกเราจะโดนโอบยกันหมด!"

เจียนเหยียนตกตะลึง หันขวับไปมองแมวตัวที่ฉีซังอุ้มอยู่ที่ทันที

แมวสีส้มอมน้ำตาล ปลายจมุกมีแต้มสีขาว มีหน้าขำมันยังถูกเรียกว่า
'เสี่ยวเหมาถวน' เช่นกัน...

"มัน...มันชื่อว่าอะไรนะ" นางถามฉีซังอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ฉีซังจึงอุ้มเสี่ยวเหมาถวนมาหยุดอยู่ตรงหน้านาง เขาก็มหันามอง
เสี่ยวเหมาถวนก่อนหนหนึ่ง จากนั้นถึงได้เงยหน้ามองเจียนเหยียนอีกที
พร้อมยิ้มเอ่ย "มันหรือขอรับ มันชื่อเสี่ยวเหมาถวน คุณหนูเจียนรู้สึกว่
มันอ้วนเกินไปไม่เหมาะจะเรียกเสี่ยวเหมาถวน แต่ควรจะเรียกต้าเหมาถวน

หรือพังเหมาถวน* มากกว่าใช่หรือไม่ บ่าวเองก็คิดอย่างเดียวกัน แล้วก็เคยเสนอกับคุณชายมาก่อนด้วย ทว่าคุณชายยื่นกรานจะเรียกมันว่าเสี้ยวเหมาถวน พวกบ่าวก็ไม่ทราบว่าจะอะไร"

เจียนเหยียนถามต่อ "พวกเจ้าไปได้มันมาจากที่ใดหรือ"

ชีซังส่ายหน้า "บ่าวไม่ทราบขอรับ คุณชายเป็นคนพากลับมา จำได้คลับคล้ายว่าน่าจะเป็นช่วงเดือนสองเดือนสามกระมัง เอาเป็นว่าเป็นช่วงที่ดอกท้อกำลังบานงดงามพอดี อยู่ดี ๆ วันหนึ่งตอนที่คุณชายหยุดพักผ่อนอยู่ที่ทางโจวกี้พาเสี้ยวเหมาถวนกลับมา บอกแค่จะให้พวกบ่าวดูแลมันดี ๆ แต่ความจริงขอแค่มีเวลาว่างเขาก็จะเป็นคนดูแลเองทั้งนั้น ไม่อย่างนั้นตอนพากลับมาเป็นแค่ลูกแมวตัวเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง เพิ่งจะผ่านมาครึ่งปีจะอ้วนจนกลายเป็นเช่นนี้ได้ยังไง"

ช่วงเดือนสองเดือนสามที่ดอกท้อบานพอดี...

เจียนเหยียนตั้งใจย้อนคิด นางได้เจอเสี้ยวเหมาถวนในป่าเหมยครั้งแรกก็ช่วงนั้นพอดี หลังนั่งยอง ๆ เล่นกับมันอยู่ได้ต้นเหมยสักพักก็อยากพามันกลับไปเลี้ยงมาก ทั้งยังตั้งชื่อให้มันว่าเสี้ยวเหมาถวน เพียงแต่เจียนฮูหยินรังเกียจหมาแมวมากที่สุด ดังนั้นสุดท้ายจึงไม่ได้พามันกลับไป ทว่าสวีจิ้งเซวียนเอามาเลี้ยงได้อย่างไร ช้ายังตั้งชื่อให้ว่าเสี้ยวเหมาถวนอีกด้วย หรือว่าวันนั้นสวีจิ้งเซวียนเองก็อยู่ในป่าเหมย เพียงแต่ตนเองไม่ได้สังเกตเห็นเขา?

นางจึงเริ่มย้อนคิดว่าวันนั้นตนเองทำอะไรลงไปบ้างในป่าเหมย จากนั้นพอยิ่งคิดนางก็รู้สึกวุ่นวายเหมือนหลังมีเหิง้ออกกลุ่ม สุดท้ายกระทั่งท้องน้อยยังเริ่มปวดขึ้นมานิด ๆ ...

* เสี้ยวเหมาถวน แปลว่าก้อนใหม่พรมน้อย ต้าเหมาถวน แปลว่าก้อนใหม่พรมใหญ่ และพังเหมาถวน แปลว่าก้อนใหม่พรมฉ่วน

52

ช่วงระหว่างฤดูใบไม้ร่วงกับฤดูหนาว เวลากลางวันสั้นกลางคืนยาว หลังเจียนเหยียนกับสวีจิ่งเซวียนกินอาหารเย็นเสร็จก็เพิ่งตื่นยามไหย่ว* เท่านั้น แต่ท้องฟ้าภายนอกกลับมืดสนิทไปแล้ว

โคมไฟสองดวงที่แขวนอยู่ตรงชายคารถม้าแกว่งไกวไปมา ด้านในรถม้าเองก็มีโคมแก้วกลมหนึ่งดวงส่องสว่างอยู่

สวีจิ่งเซวียนก้าวขึ้นรถม้าก่อน จากนั้นก็หันมายื่นมือให้เจียนเหยียน บริเวณหว่างคิ้วเต็มไปด้วยรอยยิ้มอบอุ่น "ขึ้นมาเถอะ"

เจียนเหยียนกลับยื่นนั่งอย่างดีจื้อรัน เขาแต่ถามว่า "ไปเว่ยเล่า ข้านั่งรถม้าคันเดียวกับนางก็พอ ไม่กล้ารบกวนคุณชายใหญ่"

ยามนี้สวีจิ่งเซวียนสวมชุดจี้อั่วตัวดำบางสีน้ำเงิน เพราะว่าอากาศหนาว จึงคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีแดงเข้ม ยามสะท้อนกับแสงเทียนสีส้มยิ่งทำให้

* ยามไหย่ว หมายถึงช่วงเวลา 17.00 น. ถึง 19.00 น.

ใบหน้าเขาดูอบอุ่นมากขึ้น

เขาได้ยื่นเจียนเหยียนนปฏิเสธ รอยยิ้มบนหน้ากลับไม่ลดทอน กลับกัน
ยังเอียงหน้าหน่อยๆ เอ่ยว่า "ซ้ำให้จีซังเช่ารถม้าอีกคันมาให้ไปเวยนั่งแล้ว
เจอกับข้ามานั่งคันเดียวกัน"

เจียนเหยียนได้ยินดังนั้นก็หันมองไปด้านหลัง จึงได้เห็นว่าด้านหลัง
ยังมีรถม้าอีกคันจอดอยู่จริงๆ เพียงแต่เป็นเพราะฟ้ามืด ด้านหน้ารถม้า
ยังไม่ได้จุดโคม ดังนั้นตอนแรกนางจึงไม่ทันสังเกตเห็น

ยามนี้ในเมื่อได้ยินสวีจิ้งเซวียนเอ่ยเช่นนี้แล้ว เจียนเหยียนไม่พูดไม่จา
ก็ขยับเท้าก้าวเดินไปทางรถม้าคันด้านหลังทันที แต่เอาจัณฉกแขนข้างหนึ่ง
ยื่นมาโอบรัดไว้แน่น!

บางทีอาจเพราะมีสีของราตรีช่วยบดบัง สวีจิ้งเซวียนจึงเปลี่ยนไป
ใจกล้ามากกว่าเดิม เรื่องราวมากมายที่ปกติกล้าแค่คิดว่าไม่กล้าลงมือทำ
กลับปฏิบัติจริงขึ้นมาแล้ว

นางผอมมากจริงๆ! สวีจิ้งเซวียนนึกทอดถอนใจอยู่ในอก ทั้งๆ ที่
พยายามให้นางกินของดีๆ มากมาย แต่เวลาโอบกอดนางก็ยังคงรู้สึก
ไม่มีเนื้อหนัง ร่างเบาหวิวไร้น้ำหนักอยู่ดี

ส่วนเจียนเหยียนถูกเขาอดกะทันหันเช่นนี้ย่อมตื่นไม่ยอมง่าย ๆ

สวีจิ้งเซวียนจึงหลุบตาลง ยิ้มเอ่ยกับนาง "หากยังโวยวายทุกคน
ก็จะรู้กันหมดจริงๆ แล้ว" พร้อมกันนั้นก็วางตัวนางนั่งลงบนรถม้าดีๆ ส่วน
ตนเองกลับยื่นมือไปเลิกม่านรถม้าตรงหน้าขึ้น ก่อนเอ่ยถามจีซังที่ก้มหน้า
หลุบตาลง ทำเสมือนตนเองเป็นคนหูหนวกตาบอดที่ไม่ได้เห็นแล้วก็ได้ยิน
อะไรทั้งนั้น "เรื่องที่ส่งไปจัดการเรียบร้อยหรือไม่ว่าง" ต่างไปจากน้ำเสียงแผ่วเบา
และใบหน้ายิ้มๆ ที่พูดคุยกับเจียนเหยียนเมื่อครู่นี้ น้ำเสียงของเขาในตอนนี้

กลับหุ้มดำเข้มงวด

ฉีซึ่งค้อมตัวลงเอ่ยตอบ "ขอรับ บ่าวทำตามคำสั่งของคุณชาย ไป ชูขวัญคนบังคับรถม้ากับบ่าวชายสองคนนั้นก่อน จากนั้นเปิดปากด้วยเงิน ใช้ทั้งอำนาจและบุญคุณแล้ว เชื่อว่าคนบังคับรถม้ากับบ่าวชายสองคนนั้น ย่อมปิดปากสนิทต่อเรื่องในวันนี้ขอรับ"

สวีจ้งเซวียนผงกศีรษะอย่างพึงพอใจก่อนปล่อยมานรถม้าในมือลง ยามนี้เจียนเหยียนกำลังชุกตัวอยู่ที่มูมรถ ในใจคิดว่าสวีจ้งเซวียน ตั้งใจจะทำอะไรกันแน่ ไม่คิดหลีกเลี่ยงคำพูดพวกนี้กับนางสัคนิด หรือว่าเขาก็คิดจะใช้วิธีการเช่นนั้นกับนาง ให้นางยอมแพ้เช่นกัน

สวีจ้งเซวียนเป็นคนละเอียดอ่อน เมื่อเห็นสายตาวาจากระแวง ที่เจียนเหยียนมองเขาก็รู้ทันที่ว่านางคิดอะไรอยู่ ดังนั้นเขาจึงเอ่ยอธิบาย "เจ้าไม่ต้องคิดมาก ข้าไม่ได้มีเจตนาจะปฏิบัติกับเจ้าเช่นนั้น"

แต่เจียนเหยียนยังคงมองเขาอย่างระแวง

สวีจ้งเซวียนเห็นแล้วก็ถอนหายใจ เขาซ่อนสายตาดูมองนางนึ่ง ก่อนเอ่ยกับนางด้วยเสียงแผ่วเบาว่าจริงใจ "ข้าแค่อยากให้เจ้ารู้ว่าข้าเป็นคนประเภทใดกันแน่ ด้านที่ดี ด้านที่ไม่ดี ข้าอยากให้เจ้ารับรู้ทั้งหมด ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรเช่นนี้ก็เป็นตัวข้าที่แท้จริง" ก่อนชะงักไปแล้วเอ่ยต่อ "ข้าหวังว่าเจ้าจะแสดงด้านที่แท้จริงของเจ้าต่อหน้าข้าด้วยเช่นกัน เจียนเหยียน ข้าอยากเห็นตัวเจ้าที่แท้จริง ไม่ใช่ตัวเจ้าที่สุภาพห่างเหินเสมอเวลาอยู่ต่อหน้าข้า อย่าเอาลูกไม้ที่ใช้รับมือกับคนนอกมารับมือกับข้า เช่นนั้นข้าจะเสียใจ"

เจียนเหยียนแหม่มปากไม่ตอบอะไร ในใจกลับคิดว่า *ใยข้าต้องแสดง ด้านที่แท้จริงของตนเองต่อหน้าเจ้าด้วย กระทั่งสามภรรยาที่ใกล้ชิดที่สุด ยังมีเรื่องปิดบังกัน ถือคืออะไรให้ข้าแสดงตัวตนที่แท้จริงของตนเองออกมา*

ต่อหน้าเจ้าด้วย!

สวีจิ้งเซวี่ยนมองดูสีหน้าระแวดระวังป้องกันตัวของนางก็รู้ว่านางไม่ได้ฟังคำของเขาเข้าหู

เขาจึงถอนหายใจอีกครั้ง ยื่นมือไปตั้งใจลูบศีรษะนาง ทว่าถูกเจียนเหยียนเบี่ยงศีรษะหลบ ขณะเดียวกันสายตาของนางก็เหมือนสัตว์ตัวเล็กที่ได้รับความตกใจ เอาแต่มองเขาอย่างระวังตัว มีท่าที่เหมือนหากเจ้ากล้าแตะต้องซ้ำอีกครั้ง ข้าจะกัดเจ้าให้จมเขี้ยวอย่างไรอย่างนั้น

มือที่ยกขึ้นค้างอยู่กลางอากาศ หลังจากนั้นครู่หนึ่งสวีจิ้งเซวี่ยนถึงได้ยิ้มขึ้นอย่างจนปัญญาพาลงเก็บมือของตนเองกลับมา แต่สุดท้ายก็ยังปรึกษากับนางด้วยน้ำเสียงดี ๆ "อย่าเป็นเหมือนแมนน้อยที่พองหนามใส่ข้า เช่นนั้น ว่าง่าย ๆ ให้ข้าคอยเอาใจเจ้าไม่ดีหรือหรือ"

"ไม่ดี" เจียนเหยียนตอบเสียงเย็น "ข้าไม่ใช่สัตว์เลี้ยง ไม่จำเป็นต้องให้คนมาคอยเอาใจ ข้าสามารถเอาใจตนเองได้"

สวีจิ้งเซวี่ยนถอนหายใจ "เจียนเหยียน โฉนนิสัยของเจ้าถึงแข็งกร้าวนัก แข็งเกินไปจะหักง่าย เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องดี"

เจียนเหยียนหัวเราะเสียงเย็น คิดเพียงว่าสวีจิ้งเซวี่ยนตั้งใจจะเล่นตลกทางจิตวิทยากับนางหรือ เริ่มแรกเอ่ยคำพูดเปิดเผยจริงจัง ทำเป็นว่าเขาเปิดเผยตัวตนทั้งหมดของตนเองต่อหน้านางอย่างตรงไปตรงมา ตั้งใจจะเอาเรื่องนี้มาแลกให้นางเปิดใจและซาบซึ้งจนหลั่งน้ำตา พอเห็นว่าไม่ได้ผล จึงพูดอีกว่านิสัยนางแข็งกร้าวไป ดูคล้ายคิดเพื่อนางอย่างจริงจัง ทำเช่นนี้ยังไม่ได้ใช้ทั้งอำนาจและบุญคุณอีกหรือ ค่อย ๆ ใ้มน้ำวเช่นนี้ เป้าหมายสุดท้ายก็ยังเป็นการให้นางเชื่อฟังเขาอย่างว่าง่ายอยู่ดีไม่ใช่หรือ

ดังนั้นเจียนเหยียนจึงเอ่ยเสียงเย็น "ข้าหักไม่หักเป็นเรื่องของข้า ไม่กล้า

รบกวนให้คุณชายใหญ่เป็นห่วงหรรอก" เอยจบกก็หันตัวไปด้ำนข้าง ยกมือขึ้น เลิกฝำมำนที่ห้อยอยู่บนผนังรต จากนั้นก็เอำแต่มองออกไปขำงนอกร แต่ความจริงขำงนอกรมีอะไรให้รำดูกัน มีแต่ควมมีดเท่านั้น

สวีจ้งเซวียนเห็นนางไม้พอใจแล้วก็ไม่กล้าพุดอะไรอีก ทั้งยังเห็นวำ เมื่อนางเลิกฝำมำนขึ้น ลมหนาวภยนอกรก็พुरुเข้ามำพุดจอนผมขอนาง ให้ปลิวพลิว เป็นห่วงวำนางเอำแต่ตากรลมจะเป็นหวัดเย็นได้ เขำจึงเออย เสียงอบอุ่น "ปลอยฝำมำนลงเถอะ ทำเช่นนี้จะไม่สบายได้งำยๆ"

ทวำเจียนเหยียนไม่สนใจเขำ

สวีจ้งเซวียนไร้หนทง ได้แต่เออยต่อวำ "ไม่ยงำนนั้นให้ขำลงจากรกร ไปขี้มำแทน เจำนั่งอยู่ที่นี่คนเดียว ไม่มีขำรบกวนสยตเอำเจำ เจำก็ไม่ต้อง มองออกไปขำงนอกรแล้วไซ้หรือไม้" เอยจบกก็ตั้งเสียงต้ำให้คนบงคักรมำ ดำนนอกรหยุดรต ส่วนตนเองก็ลุกขึ้นเตรียมลงจากรกรมำไป แต่ทันใดนั้น ก็ได้ยินน่ำเสียงเรียบเฉยของเจียนเหยียนลอยเข้ามำในหูพร้อมกระแศลม กลางคึนหนาวเหน็บ

"ในเมื่อก่อนหน้านี้สรำงเรื่องให้พวกรเขำรู้กันหมดแล้ววำพวกรเวำ นังรตมำคึนเดียวกัน ตอนนี้อยงจะมำหลีกเลียงอะไรอีก นังไปดีๆ ก็พอ" นางเออยพลงลูปไล่กลองชนมไม้แดงฝงเปลือกรหอยหลากรสีสันเป็น ลอยบุปผำ แผลง และสัตว์มงคอบนตัก

กลองชนมกลองนี้เป็นขงที่สวีจ้งเซวียนยัดเยียดให้นางก่อนจะออกมำ จกรเรื่อน บอกรค่ววำให้นางกินระหว่ำงทง ก่อนหน้านี้นางเปิดดูเห็นวำ ดำนในมืออยู่เกำชอง แต่ละชองด้งใส่ชนม ผลไม้เชื่อม และเมล็ดผลไม้แห่ง แดกด้งกันไป

กรฝงเปลือกรหอยจะใช้เปลือกรหอยทกรกับหอยทะเลมำขัดเป็น

แผ่นบาง แล้วฝังลงไปบนภาชนะต่างๆ ตามแบบที่ต้องการ แต่ว่าต่อให้เปลือกหอยเหล่านี้จะซัดให้บางกว่านี้ เวลาที่ลูบไล้ก็ยังให้สัมผัสสากผิวเล็กๆ บนปลายนิ้วอยู่ดี

เจียนเหยียนรู้สึกตัวอย่างน่าเศร้าว่าต่อให้เวลาสวีจิ้งเซวียนอยู่ต่อหน้านาง เขาจะทำตัวเจ้าแผนการกว่านี้ แต่ไม่อาจปฏิเสธว่าเขายังคงดีกับนางมาก และนางก็พบว่าตนเองก็ละโมภต่อความอบอุ่นเหล่านี้ที่เขามอบให้อย่างหน้าไม่อาย ดังนั้นถึงได้ทนให้เขาออกไปซื้อม้าตากลมในยามราตรีอันหนาวเหน็บเช่นนี้ไม่ได้

และแน่นอนว่ากับคำพูดที่ฟังดูคล้ายประชดประชัน แต่ความจริงเป็นห่วงนี้ของเจียนเหยียน สวีจิ้งเซวียนย่อมฟังเข้าใจ เขาดีใจอย่างมากจากนั้นก็ไม่ได้ลงจากรถม้าไปจริงๆ แค่สิ่งคนบังคับรถม้าผ่านม่านรถอีกครั้งว่าให้เคลื่อนรถม้าไปต่อ ก่อนจะเอ่ยเสียงเบากับเจียนเหยียน "เช่นนั้นเจ้าก็ปล่อยม้ามันลงมาดีหรือไม่ หากไม่สบายเข้าก็ไม่ดีแล้วจริงๆ"

เจียนเหยียนไม่ได้พูดอะไร แต่สุดท้ายก็ยังปล่อยม้ามันลงมาอยู่ดี และพอหันหน้ากลับมาที่ก้มหน้าลงอีกครั้ง เขาแต่เหม่อมองกล่องขนมบนตัก

สวีจิ้งเซวียนรู้สึกงุกงอและถอย ทันทันที่สัมผัสได้ถึงอาการต่อต้านของเจียนเหยียน เขาก็ฉลาดที่จะปิดปากไม่พูดอะไรอีก

เดิมทีเวลากลางคืนก็เงียบสงบอยู่แล้ว เจียนเหยียนได้ยินเสียงหวีดหวิวของลมกลางคืนที่พัดผ่านกิ่งไม้ เสียงกุกกักของกิบเท้าม้า เสียงกุกกักของล้อรถ รวมถึงเสียงเอี้ยดอียดไม่หยุดของโคมไฟด้านหลังรถม้าที่ถูกลมพัดแกว่งไกวไปมา

ช่วงเวลาเช่นนี้เดิมก็เป็นช่วงเวลาจิตใจอ่อนแอที่สุด นับประสาอะไร

กับคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าผู้นี้เป็นคนที่นางชอบและเขาก็ชอบนางชัดเจน แต่เหตุใดเขาต้องคอยเอาแต่หยิ่งเชิงวางแผนใส่นาง และเหตุใดนางยังเอาแต่ป้องกันตัวจากเขาเช่นนี้ ต่อให้วันนั้นที่วัดคือห้วงนางจะรวบรวมความกล้าทั้งหมด หลงคิดว่าได้พูดทุกอย่างกับเขาไปชัดเจนมากพอแล้ว ขอแค่เขาอย่าได้มารบกวนกันอีก นางก็สามารถใช้ชีวิตสงบสุขของตนเอง เหมือนที่ผ่านมามาต่อไปได้ ในใจไม่มีความหวั่นไหวใดๆ ก่อตัวขึ้นอีก แต่เขาก็กลับไม่ยอมปล่อยนางไป เอาแต่ตามวอแวนางไม่เลิก

เจียนเหยียนรู้สึกว่าคุณเองเป็นเหมือนแมลงตัวน้อยที่เข้าไปติดใยแมงมุม ทุกครั้งจะพยายามดิ้นรนสุดชีวิต กระทั่งเห็นว่าในที่สุดก็จวนจะหลุดพ้นจากทะเลทุกข์ได้อยู่แล้ว แต่เวลาต่อมาก็ยังมีใยแมงมุมเส้นหนึ่ง ยื่นมากระหวัดเกี่ยวนางไว้แน่นอีกครั้งเจียบๆ เช่นนี้สนุกจริงๆ หรือ นางมีแต่รู้สึกว่าจะเหนื่อยยิ่งนัก

น้ำตาไหลออกมาจากดวงตา นางเองก็ไม่ได้ยกมือขึ้นเช็ด แคปล่อยให้หยาดน้ำตาไหลผ่านแก้มหยดลงไปบนกระโปรงนางเจียบๆ

นางเอาแต่ก้มหน้า ทั้งยังไม่มีอาการผิดปกติอะไร เดิมทีสวีจิ้งเซวียนคิดแค่วางกำลังโมโหจึงไม่สนใจเขา ไม่ได้คิดอะไรมาก เพียงแต่ภายหลังเขาได้ยินเสียงดังกังวาลแว่วเบา รวากับมีหยดน้ำตกระบบบกล่องขนม ตอนแรกเขายังหลงคิดว่าตนเองหูแว่วไป แต่ตามมามาติตๆ จากนั้นก็มีเสียงเช่นเดิมดังกังวาลสองครั้ง เขาถึงได้ตกใจ รีบเอ่ยเรียกหยิ่งเชิงออกไปทันที "เจียนเหยียน?"

เจียนเหยียนไม่ได้ตอบกลับ ถึงขั้นไม่ขยับ นางยังคงเอาแต่รักษาท่าทางนั่งก้มหน้าอยู่ตรงนั้น

ตอนนี้สวีจิ้งเซวียนก็ไม่มีเวลาไปสนใจว่านางจะโมโหหรือไม่แล้ว

เขารีบลุกจากที่นั่งลงมากุ๊กเขาข้างหนึ่ง ก่อนยื่นมือไปประคองศีรษะที่ก้มต่ำ
ของเจียนเหยียนขึ้นมา

เจียนเหยียนยังต่อต้านไม่ยอมเมยหน้า เพียงแต่สวีจิ้งเซวียนแรงเยอะ
นางขัดขึ้นไม่ไหว ได้แต่ถูกบังคับให้เมยหน้าขึ้น

ดังนั้นท่ามกลางแสงเทียนที่ไม่นับว่าสว่างไสวภายในรถม้า
สวีจิ้งเซวียนจึงได้เห็นว่าเจียนเหยียนมีคราบน้ำตานองหน้าไม่รู้ตั้งแต่
เมื่อใด

เขานิ่งอึ้งไป หลังจากนั้นก็รู้สึกปวดหนึบในใจ เจ็บปวดข้างใน
ไปทั่วทั้งร่าง

นางเป็นเด็กสาวที่ดื้อรั้นเพียงนี้ ต่อให้ร้องไห้ก็จะร้องให้เสียบๆ
คนเดียว ไม่ยอมมาให้เขาจับรั้วอยู่ดี

53

เจียนเหยียนยังคงฝันจะหันหน้าหนีไม่ก็ก้มหน้าลง นางไม่อยากจะ
สวี่จ้งเซวี่ยนได้เห็นด้านที่อ่อนแอของตนเอง

แต่สวี่จ้งเซวี่ยนกลับใช้สองมือประคองใบหน้านางไว้มัน ให้นาง
มองเขา ก่อนจะถอนหายใจแผ่วเบาตามมาด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ "เด็กโง่
ร้องไห้ด้วยเหตุใดกัน ถ้าอยากร้องไห้ก็มาร้องในอ้อมกอดข้าได้ เหตุใด
ต้องแอบร้องไห้ตามลำพังอย่างตื้อรันเช่นนี้ด้วยเล่า"

เจียนเหยียนไม่ได้ตอบกลับ แต่แม้ปากแน่น นางก็ไม่ได้อยากร้องไห้
เสียหน่อย แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดถึงได้รู้สึกเศร้าใจมากขึ้นมากะทันหัน จากนั้น
น้ำตาก็ไหลลงมาทันทีโดยไม่อาจระงับกลับ

สวี่จ้งเซวี่ยนยื่นมือไปเช็ดน้ำตาให้นางเบาๆ

นางดูเศร้ามาก แม้จะร้องไห้โดยไร้เสียง แต่ริมฝีปากกลับสั่นระริกอยู่
มีแค่การใช้ฟันขบกัดไว้ถึงได้ไม่สั่นรุนแรงเกินไป

ตอนนี้สวีจิ้งเซวี่ยืนคุกเข่าข้างหนึ่งอยู่ตรงหน้านาง แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้ ก็ยังคงสูงกว่านางที่นั่งอยู่ไปครึ่งศีรษะ

มือของเขาบิดผ่านริมฝีปากที่สีนระริกของนางเบาๆ ให้สัมผัสอ่อนนุ่ม ทันใดนั้นเขาก็ก้มหน้าลงถามเสียงเบา "เจียนเหยียน ข้าอยากจุมพิตเจ้า... ได้หรือไม่"

ถึงแม้ว่าจะเป็นประโยคคำถาม ทว่าไม่รอให้นางตอบเขาก็ก้มหน้าลงไป จุมพิตริมฝีปากนางอย่างระมัดระวังแล้ว

ด้วยกลัวว่านางจะปฏิเสธ กลัวว่านางจะต่อต้าน ดังนั้นตอนแรก เขาจึงไม่กล้ารุนแรงเกินไป แค่จุมพิตมุมปากนางอย่างอ่อนโยน ภายหลังสัมผัสได้นางไม่มีท่าที่ต่อต้าน จึงได้ค่อยๆ ครอบครองทั้งริมฝีปากนางช้าๆ อย่างระมัดระวังและอ่อนโยน

บนริมฝีปากนางมีน้ำตาเค็มขี้้นและฝาดขม สวีจิ้งเซวี่ยืนค่อยๆ จุมพิต ชีบน้ำตาทั้งหมดจนสะอาดสะอาดอย่างอดทน จากนั้นมือหนึ่งก็โอบเอว อ่อนนุ่มของนาง อีกมือรั้งท้ายทอยนาง แนบชิดร่างกายตนเองเข้าไปช้าๆ โดยไม่ยอมให้นางหลบเลี่ยง ค่อยๆ เพิ่มความลึกซึ่งให้จุมพิตนี้

เจียนเหยียนไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้ตอบสนอง เพียงแค่ปล่อยไว้ให้ สวีจิ้งเซวี่ยืนจุมพิตนางเช่นนี้ แต่ในใจก็ยังมีรู้สึกเคระห้านอกอยู่ดี นางควรจะพูดอย่างไร ทำอย่างไรถึงจะตัดความเพ้อฝันที่สิ้นหวังในใจตนเองลงได้ ทำอย่างไร สวีจิ้งเซวี่ยืนถึงจะยอมปล่อยมือ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับนางอีก ชั่วขณะนั้นน้ำตาก็ไหลรินลงมามากกว่าเดิม

สวีจิ้งเซวี่ยืนสัมผัสได้จึงผละจากริมฝีปากนาง ยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา บนใบหน้านางก่อนถอนหายใจเอ่ยเสียงเบาอีกครั้ง "เหตุใดถึงร้องไห้หนักกว่าเดิมอีก เพราะไม่เต็มใจให้ข้าจุมพิตเจ้าหรือ"

เจียนเหยียนไม่ได้ตอบกลับ นางแค่นสองมือไปคว้าสาบเสื่อของ สวีจิ่งเซวียนไว้ เพียงแต่มือเองก็ไม่มีเรี่ยวแรงอะไร นิ้วเพียงสัมผัสโดนสาบเสื่อ ของเขาก็ลื่นไถลลงไปอย่างไร้กำลังแล้ว

นางอยากจะพูดบางอย่าง แต่ถูกความเสียใจและเจ็บปวดอุดกั้น เอาไว้ อ้าปากอยู่นานก็ยังพูดสิ่งใดไม่ออก

สวีจิ่งเซวียนโอบตัวนางมากอดไว้ ขณะเดียวกันก็ลูบแผ่นหลังนาง ซ้ำๆ ช่วยไล่ลมหายใจให้นาง พร้อมเอ่ยถามเสียงอ่อนโยน "เจ้าอยากพูดอะไร กับข้ากัน"

เจียนเหยียนพลันยื่นมือคว้าสาบเสื่อของเขา มือออกแรงหนักมาก จนข้อนิ้วซีดขาว

"สวีจิ่งเซวียน..." นางเงยหน้าขึ้นทั้งน้ำตา มองดูบุรุษที่เอาแต่ดึงนาง ลงขมุนรกตรงหน้าด้วยสายตาพร่าเลือน ก่อนเอ่ยเสียงเบาอย่างร้อนใจ "ขอรื้องท่าน ปล่อยข้าไปเถอะ ดีหรือไม่"

มือที่ลูบแผ่นหลังนางชะงักไป แต่ในเวลาอันรวดเร็วมือข้างนั้นก็ค่อยๆ ชยับลูบแผ่นหลังนางต่ออย่างไม่มีริบไม่ร้อนเหมือนเดิม "ไม่ดี"

ทั้งๆ ที่น้ำเสียงของสวีจิ่งเซวียนทั้งเบาทั้งอ่อนโยน แต่เจียนเหยียน ได้ยินแล้วกลับรู้สึกเหมือนว่ามันเป็นมีดแหลมคมทิ่มแทงหัวใจนางอย่าง โหดเหี้ยม

"เพราะเหตุใด" นางหลังน้ำตาไปพร้อมเขย่าสาบเสื่อเขาค่อยเสียสติ ไปแล้ว ชักใช้เขาด้วยความโมโห "เพราะเหตุใดท่านถึงไม่ยอมปล่อยข้าไป!"

"เพราะว่าข้ารักเจ้า" สวีจิ่งเซวียนก้มหน้าลงหอมแก้มนางเบาๆ "ข้า พบว่าตอนนี้อยู่ไม่ใช่แค่ชอบเจ้าเฉยๆ แล้ว เจียนเหยียน ข้ารักเจ้า ข้าหวังว่า เจ้าจะรักข้าได้เช่นกัน ขอแค่เจ้าพูดออกมา ข้าก็จะมอบทุกอย่างที่ดีที่สุด

บนโลกใบนี้ให้เจ้า"

เจียนเหยียนรู้สึกว่าคุณเองไม่มีวิธีการไปสื่อสารกับเขาได้โดยสิ้นเชิง เขาเต็มใจมอบทุกอย่างที่ดีที่สุดบนโลกใบนี้ให้นาง ทว่าไม่อาจมีนาง เป็นภรรยาเพียงคนเดียวไปตลอดชีวิตได้ นี่นับเป็นอะไรกัน เช่นนั้นนางยังจะ เสียหายสิ่งของเหล่านั้นไปใย เจียนเหยียนมีแต่ความรู้สึกเหนื่อยล้ายิ่ง

เดิมทีนางอยากจะชักใช้สวีจ้งเซวียนต่อ ทว่าภายหลังไตร่ตรองแล้ว ก็รู้สึกว่าคุณนางชักใช้ไป เก่งกว่าจะทำให้สวีจ้งเซวียนหลงคิดว่าที่นาง ทั้งร้องให้ทั้งไวยวายเป็นนี้ก็แค่เพื่อฐานะภรรยาเอกเท่านั้น

นางจำประโยคเหล่านี้ไว้จนขึ้นใจ 'ตลอดชีวิตของเจ้าอย่าได้คิดหวังไป ขอร้องผู้อื่น หากอีกฝ่ายอยากจะให้ เขาก็จะให้เองโดยไม่ต้องร้องขอ หาก อีกฝ่ายไม่อยากให้ ต่อให้เจ้าอ่อนนวยสงไรก็ไร้ประโยชน์ กลับจะทำให้ เขารู้สึกไร้ค่าแทน'

ดังนั้นแล้วจะให้เขาดูถูกนางเช่นนั้นไปเพื่ออันใด เจียนเหยียนจึง ไม่พูดอะไรอีก แค่ยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา ก่อนฉละออกจากอ้อมกอดสวีจ้งเซวียน จากนั้นย้ายไปนั่งลงที่ตำแหน่งฝั่งตรงข้ามโดยไม่พูดอะไร

จู่ๆ อ้อมกอดก็ว่างเปล่า สวีจ้งเซวียนเงยหน้ามองเจียนเหยียน อย่างประหลาดใจ

ทั้งๆ ที่เมื่อครูนางยังร้องให้อย่างเศร้าใจเพียงนั้น เริ่มแรกอ่อนนวยสงเขา เสียเงา จากนั้นก็ชักใช้อย่างโมโหอยู่ในอ้อมกอดของเขา แต่ตอนนี้กลับมี สีหน้าสงบนิ่ง ถึงขั้นนั่งอยู่อย่างเฉยเมย รวดกับว่าเรื่องราวทั้งหมดเมื่อครูนี เป็นแค่ภาพลวงตาของเขาเอง

"เจียนเหยียน..." สวีจ้งเซวียนรู้สึกกลนลาน โนมัตัวไปคิดอยากจุมพิตนาง อีกครั้ง

แต่เจี้ยนเหยียนกลับเบี่ยงหน้าหลบอย่างรวดเร็วพร้อมแน้มปากแน่น ปฏิเสธการจูมพิตของเขาโดยไร้คำพูด

สวีจ้งเซวียนตัวแข็ง ริมฝีปากปิดผ่านแก้มที่เย็นเล็กน้อยเพราะผ่านการร้องไห้มา หลังจากนั้นเขาก็กลับไปนั่งลงเงียบๆ เช่นเดียวกัน

เขาไม่ยอมบีบคั้นนาง นิสัยแข็งกร้าวอย่างนางหากบีบคั้นมากเกินไปเกรงว่าจะยอมเป็นหยกที่แตกสลาย ไม่ยอมเป็นกระเบื้องที่สมบุรณ์ เขาไม่ได้อยากเห็นจุดจบเช่นนั้น

ตั้งนั้นเขาก็แค่เปิดถึงซาไม้จู้* ด้านข้างหีบปั้นซาที่อุ่นไว้ตลอดเวลาขึ้นมา รินน้ำชาร้อนกรุ่นถ้วยหนึ่งยื่นส่งให้เจี้ยนเหยียนเงียบๆ

เจี้ยนเหยียนร้องไห้อย่างควบคุมตนเองไม่ได้ไปสักพักหนึ่ง เมื่อครู่นี้ก็รู้สึกคอแห้งแล้ว ซ้ำอาจเพราะร้องไห้หนักเกินไป ตอนนั้บริเวณท้องน้อยจึงกระตุกปวดขึ้นมาอีกครั้ง นางจึงยื่นมือไปปรับถ้วยชาที่สวีจ้งเซวียนส่งให้ โดยไม่ได้ปฏิเสธ ก่อนประคองไว้แล้วจิบดื่มซ้ำๆ

หลังดื่มน้ำชาอุ่นร้อนลงไป อาการปวดกระตุกท้องน้อยจึงดีขึ้นบ้างในที่สุด

หลังจากนั้นระหว่างทั้งสองคนก็ไม่มีบทสนทนาได้อีก จนกระทั่งรถม้าหยุดลง เสียงคนบังคับรถม้าดังลอดผ่านม่านรถเข้ามาเบาๆ...

"ถึงแล้วขอรับคุณชายใหญ่"

เจี้ยนเหยียนได้ยินดังนั้นก็หันตัวไปเปิดมุมหนึ่งของผ้าม่านออกดู จึงได้เห็นประตูใหญ่สีดำสองบาน โคมบนประตูที่เขียนคำว่า 'จวนสกุลสวี' ตัวใหญ่ไว้กำลังแกว่งไกวไปมาท่ามกลางกระแสลมกลางคืนไม่หยุด

นางจึงปล่อยผ้าม่านลงก่อนหันไปเอ่ยกับสวีจ้งเซวียน "ให้คนบังคับ

* ไม้จู้ เป็นไม้ยืนต้น เนื้อไม้แข็งมาก ในสมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิงเป็นที่นิยม มักนำมาทำเครื่องเรือนในหมู่ชาวบ้าน

รถม้าขับอ้อมไปด้านหลัง ข้าจะลงจากรถม้าที่นั่น" หากลงจากรถม้าที่หน้าประตูใหญ่จวนสกุลสวี ถูกคนพบเห็นว่ามีนางกับสวีจิ้งเซวียนนั่งรถม้าคันเดียวกันมา บทสรุปไม่ใช่แค่ความตื่นตระหนกทั่วไปเท่านั้น

นางเอ๋ยสองประโยคนี้อย่างกระชับสั้น ทั้งยังแฝงการออกคำสั่งเล็กๆ สวีจิ้งเซวียนมองนางไปหน คิดว่าเขาคงคุ้นชินกับการสั่งผู้อื่นจึงไม่คุ้นชินกับความรู้สึกที่ถูกผู้อื่นออกคำสั่ง แต่ถ้าหากคนผู้นั้นเป็นเจียนเหยียน เช่นนั้นก็ดูเหมือนจะยอมรับได้เหมือนกัน ดังนั้นเขาจึงทวนประโยคของเจียนเหยียนให้คนบังคับรถม้าฟัง รถม้าจึงเคลื่อนตัวอีกครั้ง

ใช้เวลาเพียงไม่นานก็มาถึงประตูหลัง รถม้าหยุดลงอีกครั้ง เจียนเหยียนลุกขึ้นยืน เพราะไม่อยากเอะอะไรตามมารยาทปลอมๆ กับสวีจิ้งเซวียนอีกจึงหันตัวเตรียมลงไปที่ แต่เมื่อเพิ่งจะวางบนม่านรถม้ายังไม่ทันออกไป บริเวณเขาก็ถูกโอบรัดแน่นกะทันหัน ตัวนางถูกดึงกลับไปข้างหลังโดยไม่อาจควบคุม ม่านรถม้าที่เล็กขึ้นมาครั้งหนึ่งร่วงกลับลงไปอีกครั้งทันที!

เจียนเหยียนหันไปทวาดใส่เขาด้วยความโมโหทันควัน "สวีจิ้งเซวียน ท่านทำอะไร ที่นี้อยู่หน้าประตูจวนสกุลสวี ให้ผู้อื่นเห็นเข้าจะกลายเป็นอะไร ท่านไม่ต้องการชื่อเสียงแต่ข้ายังต้องการอยู่นะ!" เพียงแต่เมื่อหันหน้าไปมองกลับเห็นว่าสีหน้าที่สวีจิ้งเซวียนมองนางอยู่เรียกว่าแปลกประหลาด

ทว่าเจียนเหยียนก็ไม่คิดสนใจเขา ดึงคันจะออกไป แต่แขนที่โอบเอวนางไว้กลับกระชับแน่นขึ้น นางเดินไม่หลุดโดยสิ้นเชิง

"สวีจิ้งเซวียน ท่าน..." เจียนเหยียนหันกลับไปอย่างโมโห ตั้งใจจะกระพืดกระพืดใส่เขาต่อ ทว่ากลับได้ยินเสียงสวีจิ้งเซวียนดังขึ้นอย่างอึ้งอึ้งว่า

"เจียนเหยียน...เหมือน...เหมือนว่าเจ้าจะมีระดูแล้ว"

ระดู? เจียนเหยียนมองสวีจ้งเซวียนอย่างงุนงง ในใจคิดแต่ว่า ระดูคือของบ้าอะไร

สวีจ้งเซวียนขึ้นไปยังตำแหน่งที่นางนั่งเมื่อครู่นี้

บนเบาะผ้าต่วนสีเขียวเข้มเปียกชื้นไปด้วยสีน้ำตาลคล้ำ

นี่...นี่มันเหมือนจะ...

ขณะเดียวกันห้องน้อยก็กระตุกปุดอย่างเข้ากับสถานการณ์ คล้ายจะมีบางอย่างค่อยๆ ไหลออกมา

ความรู้สึกคุ้นเคยที่ห่างหายไปนานเช่นนี้...

เจียนเหยียนรู้สึกเหมือนเลือดขึ้นหัว แขนขาเย็นเฉียบ จิตใจสับสน วุ่นวายขึ้นมาทันตา

ระดูก็คือประจำเดือนอย่างไรเล่า! ตั้งแต่ข้าข้ามมิตินาก็ไม่เคยมีประจำเดือนมาสิบสี่ปีกว่า จึงหลงลืมสิ่งใกล้ชิดสิ่งนี้ไปนานแล้วเข้าใจหรือไม่

หลังแขนขาเย็นเฉียบก็ตามมาด้วยความรู้สึกร้อนลวกที่ใบหน้า ไม่ต้องมองก็รู้ว่าตอนนี้ใบหน้านางจะต้องแดงไม่ต่างจากแสงอาทิตย์ ยามอัสดงเป็นแน่

ทว่าพอสวีจ้งเซวียนได้เห็นนางเงินอายทำอะไรไม่ถูกแล้วกลับ ยิ้มถามอย่างสบายใจว่า "ครั้งแรกหรือ"

ยิ้มหาอะไร! เจียนเหยียนถลึงตาใส่เขาอย่างดูดนั่น จากนั้นก็คิดได้ว่า ในเมื่อเบาะรองนั่งยังเปื้อนเลือด ไม่ต้องบอกนางก็รู้ว่าตอนนี้บนเสื่อผ้านาง ก็ต้องแดงเป็นปื้นด้วยแล้วอย่างแน่นอน!

ตนเองประจำเดือนมาไม่รู้ตัว กลับถูกเจ้าหมอนี่เห็นเข้าเสียได้

เจียนเหยียนรู้สึกที่ตนเองขายหน้าไปหมดแล้วจริงๆ

เจียนเหยียนยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาปิดหน้าครึ่งซีกเงิบๆ นางหน้าแดงก้ำขณะตวาดใส่สวีจิ้งเซวียนเสียงเบาด้วยความอับอายจนพาลโกรธ "ท่านจะยังนั่งอยู่ตรงนี้เพื่ออันใดกัน ยังไม่รีบไล่หัวลงไปเรียกไปเวยมาอีก!"

แม้จะถูกด่า แต่รอยยิ้มบนใบหน้าสวีจิ้งเซวียนกลับยิ่งลึกซึ้งกว่าเดิม เขาถอดเสื้อคลุมบนตัวออกคลุมทับบนตัวนางพร้อมยิ้มเอ่ย "คลุมเอาไว้"

ทว่าเจียนเหยียนกลับตึงออก ทั้งยังเหวี่ยงคืนใส่เขา "ไปเวยมีเสื้อคลุมของข้าอยู่ ให้นางเอามาให้ข้า!"

สวีจิ้งเซวียนร้องอ้อพลางกลัวหัวเราะ จากนั้นก็เลิกม่านรถม้าขึ้นเดินลงไปเรียกไปเวยมาจากรถม้าคันหลัง

ไปเวยยังไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น สวีจิ้งเซวียนก็ไม่ได้บอกนางชัดๆ แคบอกว่าเจียนเหยียนเรียกหานาง นางจึงรีบเดินมา เมื่อได้เห็นเจียนเหยียนนั่งหน้าแดงก้ำอยู่ในนั้นจึงเอ่ยถามเสียงเบา "คุณหนู เกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ"

เจียนเหยียนหน้าแดงไม่ตอบคำถาม แต่บอกเสียงเบาให้นางไปหยิบเสื้อคลุมคอปกสีเหลืองนวลตัวเมื่อเข้ามาจากห้องสัมภาระเท่านั้น

ไปเวยหยิบของออกจากห้องสัมภาระมาให้ตามคำบอก

เจียนเหยียนรับมาแล้วคลุมไปด้านหลังพร้อมผูกสาย จากนั้นก็ประคองมือไปเวยเดินลงจากรถ

ใต้ชายคาประตูท่ามกลางแสงโคม สวีจิ้งเซวียนกำลังยืนมือโพล่หลังอยู่ตรงนั้น มุมปากประดับรอยยิ้ม ในดวงตาล้วนเป็นประกายแสงโคมเหนือศีรษะ มองดูนางเดินเข้ามาใกล้ซ้าๆ อย่างใจเย็น

ทันทีที่เจียนเหยียนได้เห็นรอยยิ้มในตอนนั้นของเขาก็หน้าแดงขึ้นมาอีกหนทันควัน

นางเดินผ่านเขาไปอย่างเร่งรีบ ทว่าจู่ๆ ก็ชะงักไปแล้วเอ่ยเสียงเบาออกมา "คือว่า...บทรถม้าคันนั้น...ฝากท่านจัดการด้วย อย่าให้ผู้อื่นรู้เรื่องนี้อีก"

สวีจ้งเซวียนนงกศึระชะเบาๆ พร้อมยิ้มเอ่ย "ข้ารู้แล้ว"

เจียนเหยียนยิ่งหน้าแดงกว่าเดิม ครั้งนี้นางไม่ได้พูดอะไร แครีบพาไปเวยเดินเข้าประตูหลังไป

ส่วนสวีจ้งเซวียนกลับจงใจรอนางเดินเข้าไปครู่ใหญ่แล้วถึงได้ขยับเท้าเดินตามเข้าประตูหลังไป

เขาเดินตรงไปที่เรือนหนังสือ สวีเมี่ยวจินกำลังนั่งอ่านตำราอยู่ได้แสงเทียน

สวีจ้งเซวียนถอดเสื้อคลุมส่งให้ขิงจู่ที่อยู่ด้านข้างก่อนยิ้มเอ่ย "อ่านหนังสือได้แสงเทียนตอนดึก ระวังจะไม่ดีต่อดวงตา"

สวีเมี่ยวจินได้ยินก็เงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นว่าที่มุมหางตาปลายคิ้วเขาล้วนเป็นรอยยิ้มที่ปิดไม่มิด นางก็เลิกคิ้วขึ้นถามออกไป "พี่ใหญ่ ดูเหมือนท่านจะมีความสุขมาก?"

"ใช่" สวีจ้งเซวียนเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งข้างๆ นาง รอยยิ้มบนใบหน้าไม่ลดน้อยลงขณะเอ่ย "เมื่อครู่นี้ข้าเพิ่งตัดสินใจเรื่องหนึ่งที่สำคัญมากไป"

สวีเมี่ยวจินยอมประหลาดใจจึงอดถามออกไปไม่ได้ "เป็นการตัดสินใจที่สำคัญอันใดกัน"

สวีจ้งเซวียนก้มหน้าลงน้อยๆ คิดถึงสภาพใบหน้าแดงก่ำขวยเขินของเจียนเหยียนตรงหน้าเขาเมื่อครู่นี้ รอยยิ้มมุมปากก็เปลี่ยนเป็นอ่อนโยนโดยไม่รู้ตัว หัวใจเองก็ค่อยๆ อ่อนยวบลง เต็มไปด้วยความรู้สึกอ่อนหวาน

"ข้าอยากแต่งเจียนเหยียนเป็นภรรยา" ฝ่ามือขาวผ่องของเขาวางคว่ำ
อยู่บนโต๊ะ ใบหน้าเงยขึ้นมองสวีเมี่ยวจิ้น ชั่วพริบตาที่นั่นประกายแสง
ในดวงตาของเขาก็คล้ายกลับทับแสงเทียนทั้งหมดภายในห้อง ทอประกาย
ระยิบระยับวาววับเป็นผืนเดียว

54

"ท่านเสียสติไปแล้วหรือ!" สวีเมี่ยวจินถูกประโยคนี้ของเขาทำให้ตื่นตระหนกจนลุกพรวดขึ้นมาจากเก้าอี้ "ต่อให้ท่านจะชอบพี่เหยียนมากกว่านี้ แต่ไม่ว่าอย่างไรนางก็เป็นแค่บุตรสาวพ่อค้า! ชุณนางลำดับหลักชั้นสามผู้หนึ่งแต่งบุตรสาวพ่อค้าเป็นภรรยาเอก หากข่าวแพร่ออกไปมิใช่กลายเป็นเรื่องขบขันหรืออกหรือ อย่างมากที่สุดก็เป็นได้แค่อนุภรรยาเท่านั้น ถึงเวลานั้นท่านค่อยรักถนอมนางมากหน่อยก็ได้ เหตุใดจะต้องแต่งงานเป็นภรรยาเอกด้วยเล่า"

"ข้าไม่ได้เสียสติ" น้ำเสียงของสวีจิ่งเซวียนฟังดูใจเย็นนิ่งสงบอย่างมาก "ช่วงที่อยู่ชานตงข้าเอาแต่พิจารณาถึงปัญหาที่พี่ใหญ่ไม่ปิดบังเจ้า จนกระทั่งก่อนจะได้เจอเจียนเหยียนวันนี้ข้าไม่ได้ตัดสินใจจะแต่งงานเป็นภรรยาเอกอย่างมากก็คิดจะให้นางเป็นอนูที่โปรดปรานก็เท่านั้น แต่ว่าวันนี้จิ้นเออร์เจ้ารู้หรือไม่ ตอนที่ข้าได้เห็นนางนั่งดื่มชากับบุรุษอื่น ต่อให้พวกเขาจะแค่

บังเอิญพบกัน พุดคุยกันไม่กี่ประโยคเท่านั้น ทว่าข้ากลับพบว่าตนเอง
'ไม่อาจทนรับได้' ข้าภายหลังข้าได้เห็นนางร้องไห้ 'ทั้งๆ' ที่นางเสียใจ เจ็บปวด
จนลมหายใจติดขัด พุดไม่ออกเช่นนั้น ทว่ากลับยังขอร้องให้ข้าปล่อยนางไป
เวลานั้นข้าก็รู้ว่าข้าไม่อาจปล่อยนางไปได้อีก ไม่ใช่แค่ตำแหน่งภรรยาเอก
'ไม่ว่าสิ่งใดบนโลกใบนี้' เพียงแค่นางเปิดปากขอ ข้าก็'ไม่อาจปฏิเสธ'ได้ทั้งนั้น"

ชั่วขณะที่เขาจุมพิตและโอบนางเข้ามาในอ้อมกอด เขาก็รู้ว่าต่อไปให้
นางจะขอร้องไห้ให้เขาปล่อยนางไปอีกกี่ครั้ง เขาก็ไม่อาจปล่อยมือนางได้
และในตอนนี้นางลุกขึ้นจากอ้อมกอดเขา ความว่างเปล่านั้นทำให้เขา
เกิดความรู้สึกวูบไหวงขึ้นมาทันที เขาได้รู้ว่าขอแค่นางไม่ผลัดไ้เสีย ไม่ว่า
นางจะต้องการสิ่งใดเขาก็เต็มใจมอบให้ทั้งสิ้น ไม่ต้องพุดถึงกับแค่ตำแหน่ง
ภรรยาเอก เพียงแต่ความในใจเหล่านี้ไม่อาจบอกกับคนนอกได้ก็เท่านั้น

สวีเมี่ยวจินเอ่ยอย่างร้อนใจ "ไม่ใช่ข้าว่าร้ายพี่เหยียนลับหลัง แต่ว่า
พี่ใหญ่... ท่านไม่เคยได้ยินคำว่าแกเล้งปล่อยเพื่อจับหรือไร ตัวพี่เหยียนเอง
ย่อมรู้ว่าด้วยฐานะของนางไม่มีทางเป็นภรรยาเอกของท่านได้ เพียงแต่นาง
ก็อาจไม่เต็มใจเป็นอนุ ทั้งยังรู้ว่าในใจท่านใส่ใจนาง ก็เลยจงใจแสดงท่าทาง
เช่นนั้นออกมาต่อหน้าท่าน พี่ใหญ่ท่านจะต้องคิดให้ดีๆ!"

"นางไม่ใช่คนเช่นนั้น" สวีจิ้งเซวียนเอ่ยโต้แย้งโดยไม่แม้แต่จะคิด
"ข้ารู้ว่านางไม่แยแสจะใช้ลูกไม้ประเภทนี้" ก่อนชะงักไปแล้วยิ้มเอ่ยต่อ
"ต่อไปนางจะใช้กลยุทธ์แกเล้งปล่อยเพื่อจับกับข้าจริงๆ ก็ไม่เป็นไร ขอแค่นาง
ต้องการ ข้าแค่พยายามมอบทุกสิ่งให้นางอย่างสุดความสามารถก็พอ"

"พี่ใหญ่ ท่านเสียสติไปแล้วจริงๆ" สวีเมี่ยวจินถอนหายใจเฮือกใหญ่
รู้สึกว่ตั้งแต่สวีจิ้งเซวียนได้เจอเจียนเหยียนเขาก็ไม่ใช่พี่ใหญ่ที่สุขุมใจเย็น
คนเดิมผู้นั้นของนางอีกแล้ว "แต่บุตรีสาวพ่อค้าเป็นภรรยาเอก ท่านจะให้

สหayaร่วมงานของท่านมองท่านอย่างไร บรรดาสตรีในสกุลของสหayaร่วมงาน ท่านจะมองพี่เหยียนอย่างไรอีก อีกอย่างเรื่องนี้ก็ไม่ใช่แค่เรื่องส่วนตัวของท่าน ต่อให้ท่านคิดจะทำเช่นนี้ เกรงว่าท่านแม่กับท่านย่าก็ไม่มีทางรับปาก"

"ข้าไม่สนใจว่าผู้อื่นจะมองข้าอย่างไร ตั้งคำที่ว่า 'ภรรยาสูงศักดิ์ ตามสามี' ข้าเดินที่ละก้าวมาถึงตำแหน่งทุกวันนี้ วันหน้าก็ต้องขึ้นไปยัง ตำแหน่งที่สูงกว่า บรรดาสหayaร่วมงานเหล่านั้นมีแต่จะยิ่งเกรงกลัวข้า และ ต่อให้สตรีในสกุลพวกเขาจะถูกเจียนเหยียนเพราะชาติกำเนิดของนาง แต่ต่อหน้าก็ยังคงต้องเคารพนอบน้อม พุดจาเกรงอกเกรงใจ ไม่กล้าล่วงเกิน อะไรนางอยู่ดี มิเช่นนั้นจะมีสามีอย่างข้าไปเพื่ออันใด ส่วนทางท่านแม่กับ ท่านย่า..." มือที่วางอยู่บนโต๊ะของสวีจ้งเซวียนกำเข้าหากันแน่นซ้าๆ สายตา พลันเปลี่ยนเป็นเย็นชาอำมหิต "เรื่องที่ข้าสวีจ้งเซวียนตัดสินใจ พวกนาง จะกล้ามาวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างไร"

รูมานตาสวีเมี่ยวจินหดเข้าหากันน้อยๆ

สวีจ้งเซวียนในเวลานี้ทำให้นางรู้สึกว่าเขายอมทำผิดต่อคนทั้งโลก เพื่อเจียนเหยียน เกรงว่ากระทงน้องสาวอย่างนางหากพุดอะไรเกี่ยวกับ เรื่องนี้มากไปกว่านี้ก็คงทำให้เขาไม่พอใจเช่นกันใช่หรือไม่

สวีเมี่ยวจินลอบถอนหายใจยาวๆ เลือกว่าจะหยุดแต่พอดี เปลี่ยนไป ถามแทนว่า "วันนี้ท่านไปเจอพี่เหยียนได้อย่างไรกัน"

สวีจ้งเซวียนตอบกลับอย่างคลุมเครือ แคตอบผ่านไปไม่กี่ประโยค ไม่ได้พุดอะไรมาก

สวีเมี่ยวจินเห็นเขาไม่ยากพุดก็ไม่ได้ถามมากความเช่นกัน เพียงแต่ หลังผ่านไปครู่หนึ่งนางก็ยังอดถามเรื่องอื่นไม่ได้อยู่ดี "เรื่องที่ท่านตัดสินใจ แต่งพี่เหยียนเป็นภรรยาเอก ได้บอกพี่เหยียนแล้วหรือไม่"

สวีจ้งเซวียนส่ายหน้า "ไม่ได้บอก และข้าก็ยังไม่คิดบอกนางด้วย รอดผ่านไปอีกสักพักค่อยว่ากัน"

คำพูดเด็ดขาดที่เขียนเหยียนเฉยกับเขาในวัดอวี่หวงยังเสมือนดังอยู่ในหู เมื่อครูนั่งตอนอยู่บนรถม้านางยังอ้อนวอนให้เขาปล่อยนางไปเช่นนั้น ต่อให้ตอนนี้เขาไปบอกนางว่าจะแต่งงานเป็นภรรยาเอก ทั้งชีวิตมีนางเพียงคนเดียว เกรงว่านางก็ไม่มีทางเชื่อใจเขาอยู่ดี

นางมีนิสัยแข็งกร้าวปานนั้น เขาไม่กล้าบีบบังคับนางมากเกินไปจริงๆ ตอนนี้เขาก็ได้แต่ปลอบใจตนเองว่าให้รอก่อน...รอไปก่อน พอเวลาผ่านไป นานวันเข้า สุดท้ายเขียนเหยียนก็จะเข้าใจความรู้สึกของเขา พอน้ำมาถึง คุนน้ำก็ซุดเสีจ* เช่นนั้นไม่ดีกว่าหรือ

เมื่อคิดอีกทีว่าคืนนี้นางมีระดูมาครั้งแรก วันหน้าเป็นหญิงสาวไม่ใช่แค่เด็กสาวอีกต่อไป สามารถแต่งงานได้แล้ว เขาก็แทบอยากส่งคนไปสู้ออกกับเขียนฮุยทันที และเมื่อคิดถึงว่าช่วงมีระดูหญิงสาวจะเสียเลือดไปมาก ร่างกายนางยังบอบบางอย่างนั้น เขาจึงเรียกชิงจู่มาสั่งว่า "พຽงนี้เข้า เจ้าเอาเงินจำนวนหนึ่งไปบอกชยามาไปที่ห้องครัวว่าช่วงนี้ให้นางทำอาหารที่บำรุงเลือดส่งไปให้คุณหนูเขียนเป็นหลัก"

ชิงจู่อายุสิบหกปี ครั้นได้ยินสวีจ้งเซวียนพูดเช่นนี้ก็เข้าใจทันทีว่า เกิดอะไรขึ้น จึงรีบย่อกายลงขานรับ "บ่าวเข้าใจเจ้าค่ะ"

สวีจ้งเซวียนคิดต่อว่าวันนี้เรื่องที่เขียนเหยียนมีระดูมาครั้งแรกตันถูกเขา เห็นเข้า เกรงว่าในใจนางคงรู้สึกขัดใจ ยิ่งไม่ยอมเจอหน้าเขาเข้าไปใหญ่ ช่างแล้ว ดูท่าวันพຽงนี้จะยังไปพบนางไม่ได้ ไม่อย่างนั้นหากนางรู้สึกอับอาย จนพาลโกรธโมโหเขาขึ้นมาอีกครั้งจะทำอย่างไร เขาเป็นว่าวันหยุดครั้งหน้า

* พอน้ำมาถึงคุนน้ำก็ซุดเสีจ เป็นสำนวน หมายถึงพอเหตุการณ์เกิดขึ้นทุกอย่างก็เตรียมพร้อมรับมือไว้แล้ว

ค่อยหาวิธีเจอนางก็แล้วกัน

เมื่อหันหน้าไปกลับเห็นสวีเมี่ยวจินจับจ้องเขาอยู่ เขาจึงเอ่ยถาม "เข้ามามองข้าเช่นนี้ด้วยเหตุใดกัน"

สวีเมี่ยวจินคิดแล้วก็ตัดสินใจพูดออกไปตรงๆ "ข้ารู้สึกว่าคุณท่านเมื่อครู่ไม่ใช่พี่ใหญ่ที่ข้ารู้จักโดยสิ้นเชิง พี่ใหญ่ ท่านไม่ควรจะสุขุมใจเย็น คิดถึงแต่เรื่องของราชสำนักหรือ มาเป็นห่วงพวกเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ของหญิงสาวได้อย่างไร"

"รอเจ้าขอบใจใครสักคนเจ้าก็จะเข้าใจเองว่าทุกเรื่องเล็กของนางในสายตาของเจ้าล้วนเป็นเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่ง" สวีจิ้งเซวียนพบว่าตอนนี้เวลาเขานึกถึงเจียนเหยียนก็มักจะรู้สึกพอกพอใจอยู่เสมอ ข้าบนใบหน้าจะมีรอยยิ้มอ่อนโยนประดับอยู่อย่างห้ามไม่ได้ "เจ้ายังเด็ก เรื่องพวกนี้เจ้ายังไม่เข้าใจ รอเจ้าโตมาได้เจอคนที่ถูกกำหนดไว้ผู้นั้นก็จะเข้าใจเอง"

สวีเมี่ยวจินถามต่ออย่างอดไม่ได้ "พี่ใหญ่ ท่านใส่ใจพี่เหยียนเพียงนี้จริงๆ หรือ หากมีวันหนึ่งที่ท่านต้องเลือกกระหว่างอำนาจกับพี่เหยียน ท่านจะเลือกอย่างไร" นางเข้าใจความปรารถนาที่สวีจิ้งเซวียนมีต่ออำนาจดี

เขาเป็นลูกอนุ ได้รับการดูแลถูกเหยียดหยามมาตั้งแต่เด็ก ตระหนักดีว่ามีแค่การยืนอยู่บนที่สูงจึงจะทำให้ทุกคนเงยหน้ามองเขาอย่างหวั่นเกรง ไม่กล้ามีความคิดดูถูกเขาอยู่ในใจอีก

สวีจิ้งเซวียนแทบหยุดหายใจไปกับคำถามอันเฉียบแหลมเช่นนี้ของนาง หลังผ่านไปครู่ใหญ่ถึงได้ตอบว่า "แน่นอนว่าข้าต้องการทั้งอำนาจและเจียนเหยียน เรื่องตัวเล็กที่เจ้าพูดถึงจะไม่มีวันเกิดขึ้น ไม่ว่าจะอย่างไรข้าจะไม่ยอมให้เรื่องราวดำเนินไปถึงขั้นนั้นอย่างแน่นอน"

สวีเมี่ยวจินไม่ได้พูดอะไรอีก ในใจกลับคิดว่า *อนาคตยาวไกลเพียงนั้น*

จะเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้างผู้ใดจะรู้ได้กัน

ยามนี้เจียนเหยียนกำลังนอนตะแคงกอดถุงน้ำร้อนเหม่อลอยอยู่
บนเตียง

ขอแค่คิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อครู่นี้ที่ระดูเลอะเปรอะบนเสื้อผ้าและ
เบาะนั่งบนรถม้า ทั้งยังถูกสวีจิ่งเซวียนเห็นจนหมด และเขายังยิ้มถามนางว่า
'ครั้งแรกหรือ' นางก็แทบอยากจะมุดศีรษะเข้าไปในผ้าห่ม

วันนี้ชายหน้าต่อน้ำสวี่จิ่งเซวียนไปจนหมดสิ้นแล้วจริงๆ

ตอนแรกก็ร้องไห้อย่างไม่มีสาเหตุ จากนั้นก็ปล่อยให้เขาจุมพิต
โดยไม่ซัดขึ้น สุดท้ายยังมามีระดูให้เขาเห็นอีก ไม่รู้ว่าตอนนั้นในใจสวีจิ่งเซวียน
จะมีความคิดเห็นแปลกประหลาดอย่างไรต่อนางบ้าง

ไปเวยกำลังเดินยุ่งุ่นวายเข้าๆ ออกๆ อยู่ เมื่อได้เห็นเจียนเหยียน
นอนใจลอยจึงเอ่ยถามออกไปเสียงเบา "คุณหนูเจ้าคะ น้ำในถุงเย็นแล้ว
หรือไม่ ให้ไปเติมน้ำร้อนมาให้คุณหนูใหม่ดีหรือไม่เจ้าคะ"

เจียนเหยียนลืมหูลืมตาที่ปิดสนิทขึ้น เมื่อเห็นไปเวยมีรอยยิ้มประดับอยู่
บนใบหน้าก็อดถามไม่ได้ "เรื่องอะไรทำให้เจ้ามีความสุขเพียงนี้กัน"

"บ่าวกำลังดีใจแทนคุณหนูอย่างไรเล่าเจ้าคะ!" ไปเวยยื่นมือมารับถุง
ที่เย็นลงแล้วจากมือนางไปขณะยิ้มเอื่อย "มีระดูมาก็หมายถึงคุณหนูโตเป็น
หญิงสาวแล้ว สามารถแต่งงานมีบุตรได้แล้วอย่างไรเจ้าคะ!"

เจียนเหยียนมุ่มปากกระตุก

ตอนนี้คำที่นางไม่อยากจะยินมากที่สุดก็คือคำว่า 'แต่งงานมีบุตร'
สำหรับหญิงอันดับแรกเป็นคนก่อน จากนั้นถึงเป็นหญิง แล้วถึงได้กลายเป็น
บทบาทต่างๆ ในสังคม ไม่ใช่เกิดมาบนโลกใบนี้แค่เพื่อแต่งงานคลอดลูก

เท่านั้น

แต่คำพูดเช่นนี้เจียนเหยียนก็ไม่สะดวกจะพูดกับไปเวย และความจริงอีกฝ่ายก็บารรณชาติต่อนาง ดังนั้นนางจึงไม่ได้พูดอะไร แคบอกว่าเป็นไปเวยออกไปกับนางเองก็เหน็ดเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว ไปพักผ่อนได้แล้ว

ไปเวยขานรับก่อนค้อมตัวถอยออกไป

จากนั้นเจียนเหยียนก็ดึงผ้าห่มขึ้นสูงเตรียมตัวนอน แต่ว่าคำคืบนี้ นางเองก็นอนหลับไม่สนิท ประการแรกเป็นเพราะระดูที่ห่างหายไปนาน กลับมาแล้ว จะอย่างไรก็รู้สึกไม่ค่อยสบายตัวอยู่บ้าง ส่วนประการที่สอง ข้อแค้นนางหลับตาลงก็จะนึกถึงภาพสวีจิ้งเซวียนโน้มตัวลงมาจุมพิตนางเสมอ

กลิ่นไม้กฤษณาอ่อนๆ บนร่างเขา ริมฝีปากอ่อนนุ่มอบอุ่นของเขา ที่บดขยี้ริมฝีปากนางไปที่ละนิดๆ พร้อมกับดูดดึงเคล้าคลอเบาๆ ทั้งๆ ที่อ่อนโยนเช่นนั้น ทว่ากลับกระตุ้นเส้นประสาททุกเส้นบนร่างนาง กระทั่งในเวลาเมื่อคิดขึ้นมาก็ยังทำให้รู้สึกว่ทั้งร่างกายตลอดจนปลายมือ ปลายเท้าต่างเป็นเหน็บชา ไบหน้าเองก็ร้อนผ่าว

หลังถอนหายใจออกมายาวๆ เจียนเหยียนก็ยกมือขึ้นปิดหน้า ในใจคิดเพียงว่าจะทำอย่างไรดี จุมพิตแรกที่รักษามานานมอบออกไปง่ายดาย ทั้งอย่างนี้แล้ว เหตุใดตอนนี้นางถึงได้ไร้อาการตอบสนองของราวกับเป็นรูปสลักไปได้แล้ว หรือความจริงนางไม่คิดขัดขืน ลึกๆ ในใจก็เฝ้ารอให้สวีจิ้งเซวียนจุมพิตนางเช่นนี้อยู่เสมอเหมือนกัน

คำคืบนี้ถูกกำหนดมาให้เป็นคืนที่หลับไม่ลง

ครั้งคืนหลังสุดสำหรับสลิมสลือหลับไปได้ ก็มีฝนฤดูสารทไพรยปราย ลงมา ตกกระทบลงบนใบกล้วยนอกหน้าต่างดังเป็นเสียงเปาะแปะ ตลอดทั้งคืน...

55

ฝนฤดูสารทครั้งนี้ตกต่อเนื่องเป็นวัน จนกระทั่งวันที่สองท้องฟ้าถึงได้กลับมาใสกระจ่าง แสงแดดอบอุ่นลอดผ่านชั้นเมฆออกมา

ฉินซื้อสิ่งให้สาวใช้ยกเก้าอี้นอนไปไว้ในลาน วางเบาะรองกับเบาะพิง ขนนาเกาไวให้เรียบร้อย ที่ด้านข้างมีโต๊ะไม้หวาหลิอีกตัวหนึ่ง ด้านบนวางถ้วยชากับกล่องผลไม้เอาไว้ จากนั้นนางถึงได้จับมืออวินเฉียงเดินนวนายาออกมาจากห้อง ไปนอนหลับตาอาบแดดอยู่บนเก้าอี้นอน

ในหูได้ยินเสียงตึงตังดังมาจากเรือนแยกทั้งสองฝั่งไม่หยุด แต่นางไม่ได้ลืมตาขึ้น แค่สั่งการอวินเฉียงว่า "เจ้ากับฮู่เฉียงคอยจับตาดู พวกบ่าวหญิงอาวุโสกับสาวใช้ให้ทำงานเก็บกวาดเรือนแยกทั้งสองเรือนดี ๆ ถ้าเกิดมีใครแอบขี้ทำงานไม่รอบคอบให้มาบอกข้า จากนั้นลากตัวไปโบยสักยี่สิบไม้ค่อยว่ากัน!"

"รับทราบเจ้าคะ" อวินเฉียงรีบตอบกลับ "สูหยินท่านนอนอาบแดด

อย่างสบายใจเถอะเจ้าคะ ทุกเรื่องมีพวกบ่าวอยู่ ท่านไม่จำเป็นต้องเป็นห่วง"

ฉันชื่อตอบรับเขาๆ โดยไม่ได้พูดอะไรอีก แค่นี้ดำกับการแอบแสดแสด
อันอบอุ่นของต้นฤดูหนาวเท่านั้น

เมื่อหลายวันก่อนที่ชายนางส่งจดหมายมาบอกว่าเขามีลูกอนุคนหนึ่ง
สอบผ่านเป็นจิวเอนินในการสอบเซียงชือปีนี้ ด้วยคิดว่าทงโจวอยู่ใกล้กับ
เมืองหลวง ให้รีบมาคู้นเคยกับสภาพแวดล้อมเพื่อเตรียมตัวสอบชู่ชือ
ในปีหน้าก็ดี อีกอย่างปีนี้สวีจ้งจ้งก็สอบผ่านการสอบเซียงชือ สวีจ้งเซวียน
ยังมีความสามารถเพียบพร้อมเช่นนั้น ให้ลูกอนุผู้นี้ของเขาามาที่นี้ วันธรรมา
ได้แลกเปลี่ยนความรู้กับสวีจ้งจ้ง ว่างๆ ก็ขอคำแนะนำด้านบทความ
บางอย่างกับสวีจ้งเซวียนได้ จะต้องมีประโยชน์กับลูกอนุของเขาามากแน่นอน
ทั้งยังเป็นเพราะเมื่อไม่กี่วันก่อนฉันชื่อมีจดหมายไปถามว่ายังมีหลานสาว
ที่ยังไม่แต่งงาน รูปโฉมค่อนข้างดีหรือไม่ นางมีเจตนาจะเพิ่มความแน่นแฟ้น
ในหมู่เครือญาติ หากคนมาแต่งเป็นภรรยาของสวีจ้งเซวียน ดังนั้นที่ชายนาง
จึงบอกให้พี่สะใภ้นางพาบุตรสาวคนรองของตนเองเดินทางมาพร้อมกับ
ลูกอนุที่สอบผ่านผู้้นด้วยเลย อีกไม่กี่วันก็จะมาถึงทงโจว

หลังฉันชื่อได้รับจดหมายฉบับนี้จากพี่ชายก็อาศัยโอกาสที่วันนี้
อากาศดีไล่ให้พวกสาวใช้กับบ่าวหญิงอาวุโสไปเก็บกวาดเรือนแยกทั้งสองฝั่ง
ของตนเอง คิดว่าถึงเวลาจะได้รับรองพี่สะใภ้กับหลานชายหลานสาวให้ดีๆ
จากนั้นก็คำนวณวันเวลาเดินทางของพวกเขาอยู่ในใจ คาดว่าอีกวันสองวัน
ก็คงจะมาถึงแล้ว

บนโลกใบนี้มีคนที่เป็นขุนนางได้...ก็ยอมมีคนที่เป็นไม่ได้

แม้พี่ชายของฉันชื่อจะเป็นจิวเอนินชื่อ แต่หลังล่องลอยเป็นขุนนางมา

ยี่สิบกว่าปี ตอนนี่ก็เป็นได้แค่รองเจ้าเมืองฉินโจว มณฑลซานซี ชุนนางลำดับหลักชั้นหกเท่านั้น ส่วนภรรยาของเขาโจวซื่อเป็นบุตรสาวชุนนางผู้หนึ่ง นิสัยแข็งกระด้าง ทำอะไรรวดเร็วฉับไว

ก่อนฉินซื่อจะแต่งออกมาโจวซื่อก็ก็นั่งเข้ามาแล้ว แม้ระหว่างที่สะใภ้กับน้องสามีจะมีรู้สึกขัดหูขัดตากันอยู่บ้าง แต่อย่างน้อยจากหน้าก็ยังดูปรองดองกันดี ทั้งตอนนี่ไม่ได้พบหน้ากันมาหลายปี จู่ๆ ได้กลับมาพบกัน ย่อมสนิทสนมกันมากขึ้นไม่น้อย

ดังนั้นพอที่สะใภ้กับน้องสามีได้พบหน้ากัน ยังไม่ทันได้พูดคุยอะไร ก็กอดกันร้องไห้ให้สามีใจก่อนแล้ว

หลายปีมานี้ฉินซื่อใช้ชีวิตผ่านมาไม่ใช่ง่ายนัก หลังแต่งเข้าสู่สกุลสวี่นางไม่ได้คลอดบุตรออกมาสักคน แต่นางก็ยิ่งทะนง ไม่ยอมรับลูกอนุมาไว้ภายใต้ชื่อตนเอง คิดว่าตนเองจะต้องคลอดบุตรชายออกมาได้แน่ๆ แต่ผู้ใดจะรู้ว่าอดทนมาหลายปีเพียงนั้น ทนจนสามีตนเองตายไปก็ยังคงคลอดบุตรชายออกมาไม่ได้สักคน ยามนั้นนางจึงรีบรับลูกอนุชายหญิง ทั้งสองคนมาไว้ใต้ชื่อตนเอง แต่ว่ามีประโยชน์อันใดกัน ลูกอนุใดกันหมดแล้ว ทั้งยังมีนิสัยนิ่งเงิบ มีความคิดเป็นของตนเองอย่างมาก ไม่มีทางสนิทสนมกับนางได้ หลายปีมานี้พูดไปคนหนึ่งก็ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน กลายมาเป็นชุนนางตำแหน่งสูงอย่างทุกวันนี้ แต่ทว่าไม่ได้สนิทสนมกับมารดาอย่างนาง ก็แค่เรียกนางว่ามารดาเพื่อรักษาหน้าตาภายนอกเท่านั้น เกรงว่าความจริงในใจจะเฉยชากับนางมาก ดังนั้นบางครั้งนางก็จะมีความคิดว่านางไม่มีลูกของตนเอง รอจนแก่แล้วจะทำอย่างไร ต่อให้ลูกของสวี่จิ้งเซวี่ยนจะเรียกนางว่า 'ท่านย่า' แต่สุดท้ายความสัมพันธ์ก็ยิ่งห่างเหินกันหลายชั้นสนิทสนมกันไม่ได้ยุติ

ขณะเดียวกันหลายปีมานี้ใจชื่อก็กีฬาบากไม่น้อย พี่ชายของจินชื้อ มีนิสัยซี้ซลาด เดินบนเส้นทางขุนนางได้ไม่ราบรื่น ทำมกลางชีวิตล้มๆ ดอนๆ หลายปีมานี้ประเดี๋ยวก็ก็นอนอยู่ที่มณฑลนี้ ประเดี๋ยวก็ก็นอนที่นั่น นางเองก็ติดตามเขาไปทั่ว ซ้ำหลายปีมานี้ยังเป็นแค่ขุนนางตำแหน่งเล็กๆ เดิม เบียดหัวแต่ละเดือนก็มีแค่เท่านั้น ทว่ากลับมีครอบครัวใหญ่ต้องเลี้ยงดู เพียงพอเสียที่ได้กัน อย่างครั้งนี้เพื่อที่จะมาทวงใจจึงกัดฟันซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่ แต่เมื่อเทียบกับชุดผ้าแพรต่วนผ้าไหมและเครื่องประดับบนศีรษะของจินชื้อแล้วก็ยังห่างชั้นกันไกล ดังนั้นหลังพี่สะใภ้กับน้องสามีได้กลับมาพบกัน ก็รู้สึกว่หลายปีมานี้แต่ละคนต่างมีความลำบากของตนเอง พอได้ร้องให้ออกมาแล้วถึงกับหยุดกันไม่ได้

สาวใช้กับหมัวมัวที่อยู่ด้านข้างช่วยกันเกลี้ยกล่อม ใช้เวลาอยู่สักพักใหญ่ พี่สะใภ้กับน้องสามีถึงได้หยุดร้องไห้ ก่อนแยกกันนั่งลงตามฐานะเจ้าบ้านกับแขก

ถัดจากนั้นใจชื้อจึงเรียกบุตรสาวกับบุตรอนูที่เดินทางมาด้วยกัน ให้มาคารวะจินชื้อ

"นี่คือบุตรสาวคนรองของข้าชูชิน ปีนี้อายุสิบหกแล้ว" พร้อมกับเอ่ยเรียกจินชื้อ "ยังไม่รับมาคารวะท่านอาเจ้าอีก"

จินชื้อซ้อนสายตามองจินชื้อผู้นี้ เห็นอีกฝ่ายสวมเสื้อคลุมกันลม ผ้าต่วนผ้าหน้าสีชมพูอมม่วงสดใสคู่กระโปรงจีบรอบสีแดงเข้ม บนศีรษะประดับแค่ปิ่นมุกสีขาวคู่ดอกไม้ผ้าแพรสีแดงเข้มสองดอกเท่านั้น หน้าตานับว่าอ่อนหวานสะอาดสะอ้าน เพียงแต่ว่ามีความเป็นเด็กมาก พอเห็นอาอย่างนางก็น้ำแดง เสียงเบาหวีดดุจยุง เวลาคารวะเองก็มือไม้เก้ก้าง ทำตัวไม่ค่อยจะถูก

ฉินซู่ชินผู้หนึ่งเพิ่งยกกายลงคารวะนาง ฉินซู่ก็โน้มตัวไปช่วยประคองนางขึ้นมาแล้ว

"เด็กดี" นางยิ้มเอ่ย "เป็นครอบครัวเดียวกันทั้งนั้น ไม่จำเป็นต้องเกรงใจอาเพียงนี้"

ขณะที่พูดก็ดึงปิ่นหงส์อันหนึ่งจากจอนผมตนเองออกมา พร้อมยกขึ้นเสียบบนผมของฉินซู่ชินพลางพูดว่า "ครั้งแรกที่พบกัน นี่เป็นน้ำใจเล็กๆของอา เจ้าอย่าได้รังเกียจว่าไม่ใส่ใจพอเล่า"

นี่เป็นแคंपิ่นหงส์ประดับขนนกกระเด็นอันหนึ่ง หางหงส์บางเรียวยาวสามเส้นงอนขึ้นบน หัวหงส์เชิดสูง มีพู่ระย้าไข่มุกสีขาวห้อยออกมาจากปาก และครึ่งทางของพู่ระย้านี้ก็แยกออกเป็นอีกสามพู่ ด้านล่างสุดยังมีไข่มุกสีแดงแยกปิดท้ายอย่างละเม็ด แค่มองก็รู้ว่าวิจิตรประณีตและราคาไม่ธรรมดา

ฉินซู่ชินรู้สึกไม่แน่ใจว่าควรรับปิ่นหงส์อันนี้หรือไม่ จึงหันหน้าไปมองโจวซื่อ เมื่อโจวซื่อผงกศีรษะให้นาง นางจึงหันหน้ากลับมาย่อกายคารวะฉินซื่อพร้อมเอ่ยเสียดเบาว่า "ขอบคุณท่านอาเจ้าคะ"

ฉินซื่อจึงยิ้มบอกให้นางนั่งลง

ยามนั้นโจวซื่อจึงหันไปชี้เด็กหนุ่มอายุราวสิบแปดสิบเก้าปีทางด้านหลังพร้อมยิ้มบอกฉินซื่อว่า "นี่ฉินเยี่ยน" แล้วก็หันไปเอ่ยกับฉินเยี่ยนว่า "เข้ามาคารวะท่านอาเจ้าสิ"

ต่างไปจากน้ำเสียงเอ็นดูตอนแนะนำตัวฉินซู่ชินเมื่อครู่นี้ คราวนี้น้ำเสียงของโจวซื่อแฝงความเย็นชาอยู่หลายส่วน

ฉินซื่อคิดในใจว่าพีสะใภ้ผู้หนึ่งของนางช่างเป็นคนไร้ความสามารถ แม้จะรู้มานานแล้วว่าโจวซื่อเป็นคนซื่อจิดา ไม่ชอบให้พี่ชายนางมีอนุภรรยา

หรือสาวใช้ห้องข้าง* ซ้ำยังปฏิบัติต่อพวกลูกอนุของพี่ชายนางอย่างเย็นชา แต่ไม่ว่าอย่างไรตอนนี่ฉันเย็นก็สอผ่านเป็นจิวี่เหรินแล้ว วันหน้ามีโอกาสสูงมากที่จะได้เป็นขุนนาง ดีไม่ดีสกุลฉันอาจต้องหวังพึ่งพาเขาก็เป็นได้! ไม่ต้องถึงขั้นประจบเอาใจเขา แต่อย่างน้อยก็ไม่ควรวพุดจาเย็นชา ทำท่าซัดหูซัดตารำคาญใจเช่นนี้

ตั้งนั้นตอนทีฉันเย็นค้อมตัวคารวะนาง นางจึงก้มตัวลงประคองแขนเขาทันทีเหมือนทีปฏิบัติต่อฉันซุชินพร้อมเอ่ยว่า "คนในครอบครัวเดียวกันทั้งนั้น เย็นนเกอเออร์จะเกรงใจเพียงนี้ไปไย" จากนั้นบอกให้จิวี่นเซียงไปนำของขวัญแรกพบหน้าของเขามาให้

บนถาดเคลือบสีวาดลายใบหนึ่งวางแท่นฝนหมึกตวนเยียน** หนึ่งอันน้ำหมึกถ้ำสนสองตลับ กับตำราใหม่สองเล่มเอาไว้ตามลำดับ

ฉันเย็นยื่นมือออกไปรับมา ส่งให้สาวใช้ที่ยืนอยู่ด้านข้าง จากนั้นประสานมือคารวะอีกครั้ง "ขอบคุณขอรับท่านอา"

ฉันซื่อเห็นว่าเขาทำอะไรได้อย่างเป็นระเบียบขั้นตอน เวลาพูดกับนางก็มีท่าทีไม่เยอหยิ่งและไม่ต้อยต่ำ ไม่มีกลิ่นอายเด็กน้อยสักนิด กลับดูผ่าเผยอย่างมาก ด้วยเหตุนี้จึงใช้สายตามองสำรวจเขาอย่างละเอียดอีกหน

เห็นเขาสวมชุดสีฟ้าอ่อน ตรงแถวคาดแถบรัดเอวพู่คู่สีน้ำเงินสว่างมองออกกว่าชุดบนตัวเขาชุดนี้ก็เป็นของใหม่ แม้เนื้อผ้าจะดีเทียบเสื้อผ้าบนตัวฉันซุชินไม่ได้ ออกจะดูอึดคัดอยู่บ้าง ทั้งมีรอยยับย่นบนชุดอยู่มาก ทว่าเขาใส่แล้วกลับดูสูงสง่าเยอหยิ่งออกมาได้

ฉันซื่อจึงลอบคิดอย่างพึงพอใจว่า หลานชายทีเกิดจากอนุของข้าผู้นี้

* สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกรรยาบ่าวซึ่งไม่ได้รับการยกย่อง โดยมารับไว้ก่อนรับอนุรรยาหรือแต่งรรยาเอก พักอยู่ในห้องด้านข้างทีทะเลกับห้องนอนหลักของเจ้านายเพื่อให้สะดวกในการปรนนิบัติตอนกลางคืน จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

** แท่นฝนหมึกตวนเยียน เป็นแท่นหมึกจากกวางตง ถือเป็นอุปกรณ์ทีผู้คนกล่าวขานว่าคุณภาพดีเยี่ยม

ดูจะไม่ใช่นักคณรรรรมตา ไม่น่ว่าอนาคตอาจประสบความสำเร็จอะไรก็ได้
ตั้งนั้นน้ำเสียงนางจึงยิ่งฟังดูสนิทสนมกับเขามากขึ้น

ขณะเดียวกันก็สั่งให้วินเซียงรีบพาสาวใช้สองคนไปเชิญคุณชายใหญ่
กับคุณหนูสี่มาที่นี่

อวินเซียงขานรับแล้วพาสาวใช้สองคนหันตัวกลับเดินออกไปทันที
เดิมทางโจวซื่อเห็นฉินซื่อมีท่าทีสนิทสนมกับฉินเยียนก็รู้สึก
ประดักประเดิดอยู่แล้ว ยามนี้ได้เห็นฉินซื่อส่งสาวใช้ไปเชิญสวีจิ้งเซวียน
กับสวีเมี่ยวจิ้นอีกจึงถามอย่างไม่พอใจ "เซวียนเกอเอ๋อร์กับจิ้นเจียเอ๋อร์
ไม่รู้ว่าวันนี้ท่านป้าอย่างข้ามาที่นี่หรือ" ความหมายโดยนัยมีการตำหนิ
ที่พวกเขาไม่มาต้อนรับ กลับต้องให้ฉินซื่อไปเชิญพวกเขามาพบอีก

ฉินซื่อจึงเอ่ยว่า "เซวียนเกอเอ๋อร์ยังเป็นเซวียนเกอเอ๋อร์คนเดิมในอดีต
เสียที่ใด ตอนนี้เป็นถึงรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายกรมพิธีการ กระทั่งมารดา
อย่างข้าเวลาพบเขายังต้องเกรงอกเกรงใจ ไม่กล้าเสียงดังใส่ ปกติให้คน
ไปเชิญมาลิบครั้ง ยอมมาสักห้าครั้งก็ไม่เลวแล้ว ไม่รู้ด้วยว่าอีกประเดี๋ย
จะมากันหรือไม่"

โจวซื่อจึงแค้นเสียงดูแคลนออกจากจมูกเบาๆ "เจ้าเป็นมารดาที่เป็น
ภรรยาเอก เขาเป็นลูกอนุ ต่อให้เป็นขุนนางยิ่งใหญ่นี่จะยังกล้า
ไม่เคารพเจ้าอีกหรือ ฝ่าบาทของพวกเราปกครองใต้หล้าด้วยหลักกตัญญู
รู้หรือไม่ว่าแค่กระตาศไบเดียวฟ้องร้องไปยังที่ว่าการ บอกว่าเขาอกตัญญู
ถึงเวลานั้นต่อให้เป็นขุนนางตำแหน่งใหญ่นี่ มีความผิดฐานอกตัญญูอยู่
วันหน้าก็อย่าได้คิดจะเป็นใหญ่อะไรในเส้นทางขุนนางแล้ว!"

ความจริงประโยคนี้นี้มีเจตนาเคาะภูเขาสะเทือนถึงพยัคฆ์* อย่างมาก

* เคาะภูเขาสะเทือนถึงพยัคฆ์ เป็นสำนวน หมายถึงการจูงใจเตือนให้คนตกใจ

ฉินซื่อลอบมองฉินเยี่ยนไปหนึ่ง เห็นว่าสองมือที่อยู่บนตักเขากำเข้าหากัน แน่น เส้นเลือดเขียวปูดนูนขึ้นมาบนหลังมือ ใบหน้าอันหล่อเหลาเองก็ดูเคร่งเครียด

นางคิดในใจว่าสุดท้ายหลานชายผู้นี้ของนางก็ยังคงอายุน้อยเกินไป ยังเก็บอาการไว้ไม่อยู่ เรื่องนี้หากเป็นสวีจิ่งเซวียนเกรงว่าเขาคงไม่มีอาการใดทั้งนั้น จากนั้นรอรอเขาปิกกล้าขาแข็งเมื่อใดค่อยมาแก้แค้นความผิดของเจ้าทีละเล็กทีละน้อย ให้เจ้าซุดใช้คำพูดที่เจ้าพูดออกมาในตอนนี้อีกที

"พี่สะใภ้กล่าวเช่นนี้ไม่ถูกต้อง" ฉินซื่อเก็บสายตากลับมาจากฉินเยี่ยน แล้วยิ้มเอ่ยกับโจวซื่อ "ต่อให้เขาจะเป็นบุตรอนู แต่ถึงอย่างไรก็เป็นบุตรชายภายในนามของข้า ข้ากับเขาก็นับได้ว่ามีสายสัมพันธ์แม่ลูกกัน มีเกียรติด้วยกัน เสื่อมถอยด้วยกัน ไม่มีหลักการที่เขาไปไม่ได้ไม่ดีแล้วข้าจะดีเช่นนั้น"

โจวซื่อยอมเข้าใจความหมายในคำพูดนี้ของฉินซื่อ ดังนั้นนางจึงแค้นเสียดสีเบาๆ แล้วไม่พูดอะไรอีก แค่มหันตาลงตี้มชา ทว่าในใจไม่ยี่หระต่อคำพูดนี้ของฉินซื่อแต่อย่างใด

ฉินซื่อจึงไม่พูดอะไรอีกเช่นกัน พูดไปก็เปล่าประโยชน์ แม้นางจะหวังให้สกุลฉินรุ่งโรจน์ แต่ไม่ว่าอย่างไรนางก็เป็นบุตรสาวที่แต่งออกมาแล้ว เรื่องที่โจวซื่อจะปฏิบัติต่อฉินเยี่ยนอย่างไรนางไม่อาจสอดมือยุ่งได้ ดังนั้นนางจึงเปลี่ยนไปถามเรื่องศัพท์เพหะระจำพวกว่าหลายปีมานี้พวกเขาอยู่ที่ฉินโจว เป็นอย่างไรบ้าง สุขภาพของพี่ชายดีหรือไม่ หลานชายหลานสาวคนอื่นเป็นอย่างไรบ้าง

หลังดื่มน้ำชาไปสองรอบ ในที่สุดก็มีสาวใช้เข้ามาแจ้งว่าคุณชายใหญ่กับคุณหนูสี่มาถึงแล้ว

เพิ่งจะพูดจบก็มีสาวใช้เล็กมานนวมสี่เชิญมรดกตกบัลยาบุพผา

ที่ห้อยอยู่ขึ้นมา

สวีจิ่งเซวียนหล่อเหลาองอาจ สวีเมี่ยวจิ้งงดงามอ่อนหวาน เครื่องแต่งกายของสองพี่น้องต่างเป็นของชั้นเลิศ เวลายืนอยู่ด้วยกัน ประหนึ่งบุคคลในภาพวาดอย่างไรอย่างนั้น

ทั้งสองคนคารวะจีนชื่อก่อน จีนชื่อรีบบอกให้พวกเขาไม่ต้องมากพิธี รีบลุกขึ้น จากนั้นก็แนะนำให้รู้จักใจชื่อ บอกว่านี่คือท่านป้าของพวกเขา ให้พวกเขาไปคารวะ

ใจชื่อเคยเจอสวีจิ่งเซวียนมาก่อน

บรรพบุรุษของสกุลจินก็เป็นขุนนาง ที่ผ่านมามีตัวพักอาศัยอยู่ในเมืองหลวง ช่วงปีแรกๆ ที่นางแต่งเข้ามาสามียังสอบไม่ผ่านจีนชื่อ เอาแต่อ่านหนังสืออยู่ที่บ้าน นางจึงพักอยู่ในเมืองหลวงด้วย สมัยนั้นจีนชื่อแต่งเข้าจวนสกุลสวีไปแล้ว ช่วงงานเทศกาลทั้งสองครอบครัวก็มีไปมาหาสู่กัน และในตอนนั้นสวีจิ่งเซวียนก็เกิดมาแล้ว ดังนั้นใจชื่อจึงเคยเจอเขา

ใจชื่อมองสำรวจสวีจิ่งเซวียนไปรอบหนึ่ง ในใจคิดว่า มองไม่ออกเลยว่าคุณหนูไร้หน้าตาที่เกิดมาจากสาวใช้คนหนึ่ง ยามนี้กลับกลายเป็นขุนนางลำดับหลักชั้นสามไปเสียได้!

เพียงแต่ความทรงจำที่ใจชื่อมีต่อสวีจิ่งเซวียนหยุดอยู่ที่เด็กน้อยที่ยังเดินไม่เป็น ได้แต่ให้คนอุ้มหยอกล้อไปมาผู้้น ข้าเมื่อครู่นี้ได้ยินจีนชื่อเตือนนางเป็นนัยๆ ว่าให้ตีกับจีนเยียนสักหน่อย ในใจจึงกักเก็บความโกรธไว้วนแล้ว ดังนั้นจึงไม่เหลืออารมณ์ดีๆ อะไรให้สวีจิ่งเซวียนที่เกิดจากอนุตรงหน้านี้เช่นกัน ทั้งในใจยังไม่มีความห่วงเกรงเขาอยู่แม้แต่น้อย ดังนั้นนางจึงยิ้มเอ่ย "พริบตาเดียวก็ผ่านไปสี่สิบกว่าปี เซวียนเกอเออร์ถึงกับโตเพียงนี้แล้ว ข้าจำได้ว่าครั้งก่อนที่ได้เห็นเจ้า เจ้ายังเป็นเด็กน้อยที่รู้จักแต่

เล่นน้ำลายอยู่เลย!" ก่อนจะงักไปแล้วหันไปเอ่ยกับฉินซื่อ "ข้าจำได้ว่า
ครั้งก่อนที่ข้าฆ่าหาฯ ยังเป็นอวิันอึเหเนียง* เลิกมันยกน้ำซามาให้ข้า! สุดท้าย
ก็เป็นแค่สาวใช้ เวลาปรนนิบัติคนดูชานาญยิ่งกว่าพวกอึเหเนียงที่น้องเขย
ซื่อกลับมาจากข้างนอกมากนัก!"

ฉินซื่อได้ยินดิ่งนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนไปทันควัน

อวิันอึเหเนียงเป็นมารดาแท้ๆ ของสวีจ้งเซวียน และสวีจ้งเซวียน
ก็ให้ความสำคัญกับมารดาผู้ี้ของเขามาก แต่ตอนนี้โจวซื่อได้เจอหน้า
สวีจ้งเซวียนกลับพูดจาดูถูกอวิันอึเหเนียงเช่นนี้ มิใช่หาเรื่องตายหรือ

นางหลงคิดว่าสวีจ้งเซวียนยังเป็นเด็กน้อยไม่รู้จักพูด ถูนางหยิกใส่
ก็จะร้องไห้ผู้ั้นอีกหรือไร ตอนนี้อีกฝ่ายเป็นถึงขุนนางสูงศักดิ์เปี่ยมด้วย
อำนาจเขี้ยวละ!

* อึเหเนียง เป็นคำที่ใช้เรียกอุนกรรยา

56

ภายในห้องเงียบกริบลงหลังใจที่เอ่ยประโยคนีจบ

ฉันที่ลอบมองสวีจิ้งเซวียนไปหน เห็นว่าเขายังคงมีสีหน้าปกติ
 ประดับรอยยิ้มบางๆ อยู่เหมือนก่อนหน้านี้ ไม่เห็นท่าทีหงุดหงิดเลยสักนิด
 รวากับว่าเมื่อครู่นี้เขาไม่ได้ยินใจที่อพูดประโยคนั้นแต่อย่างใด

ใจที่ออดรู้สึกได้ใจขึ้นมาไม่ได้ รู้สึกว่าสวีจิ้งเซวียนดูเป็นคนอ่อนโยน
 ไหนเลยจะเป็นอย่างที่ว่าที่อพูด ขณะเดียวกันก็ให้สาวใช้น้ำของขวัญ
 แรกพบหน้าออกมาให้สวีเมี่ยวจิ้น

นางเคยเจอสวีจิ้งเซวียนมาก่อน ทว่าไม่เคยพบสวีเมี่ยวจิ้น ตามหลัก
 แล้วนางในฐานะผู้อาวุโสพบหน้าหลานสาวภายในนามครั้งแรกก็ต้องมี
 ของขวัญแรกพบหน้า

ของขวัญแรกพบหน้าเป็นปิ่นปักผมยวมทองคำหนึ่งอัน หัวปิ่นดีเป็น
 รูปใบคู่ถึงบางๆ ด้านบนมีจักจั่นทำจากหยกขาวเกาะอยู่ตัวหนึ่ง

นี่เป็นถึงสินเดิมเจ้าสาวของโจวซื่อในปีนั้น นางเองต้องตัดใจไม่น้อย ถึงได้เอาปีนอันนี้ออกมาเป็นของขวัญแรกพบหน้าให้สวีเมี่ยวจิน

แต่เมื่อสวีเมี่ยวจินเห็นว่าในกล่องมีปีนอยู่ก็ไม่ได้ยื่นมือไปหยิบมา เพียงแค่หันหน้าหน่อยๆ ไปตั้งซิงจู่ที่ยืนอยู่ด้านหลังนาง "ไปรับมา"

ซิงจู่เดินเข้าไปรับอย่างเชื่องช้า

สวีเมี่ยวจินเอ่ยต่อว่า "ซิงจู่ ปีนอันนี้ข้ายกให้เจ้า"

หลังจากนางเอ่ยจบสีหน้าของโจวซื่อก็เปลี่ยนไปทันควัน

ไม่พูดว่าปีนนี้ทำมาจากทองคำและหยกขาว ราชาสามัญญ ที่สำคัญที่สุดคือนี่เป็นของขวัญที่ผู้อาวุโสอย่างนางมอบให้เด็กรุ่นหลัง แต่เด็กรุ่นหลังกลับยกปีนอันนี้ให้สาวใช้ต่อหน้านาง จะให้ผู้อาวุโสอย่างนางเอาหน้าไปไว้ที่ใด ไม่ใช่กำลังตบหน้านางกันชัดๆ หรอกหรือ

ดังนั้นโจวซื่อจึงมีสีหน้าเคร่งขรึมลงขณะถามสวีเมี่ยวจินด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ "จินเจี่ยเออร์หมายความว่าอย่างไรกัน"

"ไม่ได้หมายความว่าอะไรเจ้าคะ" สวีเมี่ยวจินกลับเอ่ยตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย "เพียงแต่ในเมื่อท่านป้ามอบปีนอันนี้ให้ข้า มิใช่ว่าปีนเป็นของข้าแล้วหรือ ข้าเอาของของตนเองมอบให้สาวใช้ตนเองไม่ได้หรือ"

โจวซื่อถูกคำพูดนี้ของนางตอกกลับจนพูดอะไรไม่ออก สีหน้าเซียวคล้ำ อ้าปากอยู่ก่อนวันก็ยิ่งเอ่ยประโยคต่อไปออกมาไม่ได้ สุดท้ายนางจึงหันหน้าไปมองฉินซื่อพร้อมกัดฟันเอ่ย "ลูกอนูที่ไม่เคารพผู้หลักผู้ใหญ่เช่นนี้ มารดาอย่างเจ้าก็ไม่สนใจหรือ"

ฉินซื่อรู้สึกสนใจกับการที่โจวซื่อชักนำปัญหาของตนเองมาให้เช่นนั้นจริงๆ

นางยอมไม่กล่าวสวีเมี่ยวจิน แต่ด้านหลังสวีเมี่ยวจินมีสวีจิ้งเซวียน

ยืนอยู่ เรื่องนี้ก็จัดการลำบากแล้ว

ในตอนนั้นสวีจิ้งเซวียนเอ่ยขึ้นมาอย่างเหมาะสม "ขอภัยท่านป้าด้วย" เสียงของเขายังคงนุ่มนวลดุจสายธารภูเขาไหลเอื่อยลงมาตามเดิม "จินเอ๋อร์อายุยังน้อยไม่รู้จักความจริงล่วงเกินท่าน ซ้าย่อมสั่งสอนนางเอง"

โจวซือไต้ยืนดิ่งนั้นก็รู้สึกดีขึ้นมาบ้าง แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินสวีจิ้งเซวียนเอ่ยกับสวีเมี่ยวจินต่อว่า

"ปกติข้าสั่งสอนเจ้าอย่างไร กับคนที่ไม่มีค่าพอให้เคารพจะเปลืองน้ำลายไปโดยไม่สนใจทพ หรือสุนัขกัดเจ้า เจ้ายังจะต้องกัดตอบหรือไร"

สีหน้าโจวซือไต้ดำทะมึนจนแทบหยดเป็นน้ำหมึกลงมาได้

สวีเมี่ยวจินกลับหลุดหัวเราะพรีตออกมาอย่างทนไม่ไหวก่อนตอบว่า "พี่ใหญ่สั่งสอนได้ถูกต้อง จินเอ๋อร์จดจำไว้แล้วเจ้าคะ"

จินซือริบเอ่ยปากเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปแนะนำให้พวกเขาสองพี่น้องรู้จักกับจินซูชินและจินเยี่ยนแทนทันที

เรื่องจินซูชินก็ช่างแล้ว สวีจิ้งเซวียนฟังนางเรียกตนว่า "ญาติผู้พี่" ก็ตอบรับด้วยการผงกศีรษะเล็กน้อย ถือว่าทักทายกันเรียบร้อย เพียงแต่กับจินเยี่ยนเขากลับตั้งใจสำรวจอีกฝ่ายไปหน

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง รูปร่างหล่อเหลา กิริยามารยาทเป็นลำดับขั้น เวลาสนทนากับผู้อื่นมีท่าทีไม่เย่อหยิ่งหรือถ่อมตนเกินไป เป็นบุคคลที่ดูโดดเด่นดุจธัญมณี ไม่ว่าจะวางไว้ที่ใดก็สะดุดตาอย่างมาก เพียงแต่กลิ่นอายยโสเย็นซากลับไม่ปิดบังสักนิด ให้คนเห็นแล้วรู้สึกว่าคุณหาได้ยาก

ประกายแหลมคมที่แสดงออกมากเกินไปไม่ใช่เรื่องดีแม้แต่น้อย เพียงแต่เห็นว่าเขาอายุยังน้อยก็พอเข้าใจได้ ข้าได้ยินมาว่าปีนี้เขาสอบผ่านการสอบเขียงซือ ที่มาเมืองหลวงก็เพื่อเตรียมตัวสอบขู่ซือในปีหน้า ถ้า

ถึงเวลานั้นเขาสอบผ่านเป็นจิ้นชื่อ เมื่อมีสายสัมพันธ์เป็นลูกพี่ลูกน้องอยู่
ไม่ว่าอย่างไรวันหน้าในราชสำนักย่อมใกล้ชิดกว่าผู้อื่นบ้าง

ดังนั้นท่าทีที่สวีจิ้งเซวียนมีต่อจินเยียนจึงนับได้ว่าเกรงใจ

"ญาติผู้พี่"

เมื่อเห็นจินเยียนประสานมือคารวะเรียกเขา เขาก็คารวะคืนพร้อม
เรียกว่า "ญาติผู้น้อง" ไม่มีท่าทีวางท่าใหญ่โตสักนิด

จินชื่อนั่งอยู่บนตั่งหลังอันสังเกตเห็นวาระหว่างสวีจิ้งเซวียนกับจินเยียน
ยังนับว่าปรองดองกัน ก็แทบอยากจะทำให้สวีจิ้งเซวียนกับสวีเฉียวจิ้นรีบออกไป
จากที่นี้ทันที สีหน้าใจจืดด้านนั้นมีเมฆครึ้มแผ่คลุมมิดศีรษะแล้ว นาง
กังวลว่าเวลาต่อมาจะมีฟ้าแลบฟ้าผ่าเกิดขึ้นจริงๆ ถึงเวลานั้นหากระหว่าง
ญาติพี่น้องจิกหน้ากันไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ค่อยน่ามอง และโดยส่วนตัวนาง
ก็คิดอยากให้อินชุนั้นต่างกับสวีจิ้งเซวียน ดังนั้นจึงไม่หวังให้สวีจิ้งเซวียนกับ
ใจจื่อแตกหักกัน

ความจริงนางคิดถึงปัญหาเรื่องนี้มานานแล้ว อิงจากตำแหน่งฐานะของ
สวีจิ้งเซวียนในเวลานี้เกรงว่าภรรยาของเขาในอนาคตจะต้องมีฐานะสูงศักดิ์
แน่นอน เดิมนางก็เป็นแค่มารดาเลี้ยงของสวีจิ้งเซวียน ความสัมพันธ์ห่างกัน
ชั้นหนึ่งไม่พุดถึง ข้าสมัยเขายังเด็กนางยังมีท่าทีเย็นชากับเขา ไม่เคยพุดอะไร
ดีๆ ด้วย ในใจเขาจะมีความรู้สึกเคารพนับถือนางอยู่มากเพียงไรกัน ผู้เป็น
ภรรยาไม่ใช่ว่าดูสามีปฏิบัติต่อมารดาอย่างไรก็ปฏิบัติตัวเช่นนั้นตามอีกหรือ
แทนที่จะมีชีวิตตอนแก่ไม่ดี มีผู้วางแผนตั้งแต่ตอนนี้อย่างเสียเลย

ในเมื่อคุณสวีจิ้งเซวียนไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นก็ต้องคิดหาวิธีคุ้มครองภรรยา
ของเขาไว้ให้ได้ ดังนั้นให้นางเป็นคนเลือกภรรยาให้เขาจึงจะดีที่สุด และ
เมื่อคิดเช่นนี้หลานสาวของสกุลเดิมนางจึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด ญาติผู้น้อง

เกี่ยวข้องกันอีกชั้น มีความสัมพันธ์อาหลานอยู่ไม่พุดถึง ข้าวันนี้มันง่ได้เห็นว่
ฉินซุซิ่นผู้นี้มีรูปโฉมไม่เลว เป็นหญิงสาวที่น่าทะนุถนอมผู้หนึ่ง และนิสัยยัง
จี๋ฉลาด คิดว่าน่าจะควบคุมได้ง่าย เป็นตัวเลือกที่เหมาะสมมากจริง ๆ

ฉินซื่อยังคิดในใจว่าต่อให้สุดท้ายฉินซุซิ่นจะไม่ได้เป็นภรรยาเอก
ของสวีจิ่งเซวี่ยน ต่อให้เป็นแค่อนุ แต่วันหน้าที่นางคลอดบุตรชายบุตรสาว
ออกมา บุตรของนางก็ยังมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับตนเองบ้างอยู่ดี
ถึงเวลานั้นตนเองค่อยสั่งสอนพวกเขาดี ๆ ก็คงไม่ถึงขั้นแก่ชราไปพบกับจุดจบ
ที่ไม่เหลือญาติพี่น้องใกล้ชิดแม้แต่คนเดียว

เมื่อตัดสินใจเช่นนี้ฉินซื่อยอมไม่คาดหวังให้สวีจิ่งเซวี่ยนกับใจซื่อ
ทะเลาะอะไรกันขึ้นมา อย่างน้อยเปลือกนอกก็ห้ามเห็นเป็นเช่นนั้น

ตั้งนั้นนางจึงยิ้มเอย่กับพวกสวีจิ่งเซวี่ยนว่า "ข้ากับท่านป้าพวกเจ้า
พุดคุยเรื่อยเปื่อยกัน พวกเจ้านั่งฟังกันก็คงเบื่อ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เยียนเกอเอ๋อร์
กับซินเจี๋ยเอ๋อร์มาที่นี้เป็นครั้งแรก พวกเจ้าพาพวกเขาไปเดินเล่นในสวนเถาะ
หลังจากนั้นก็ไม่ต้องกลับมาหาข้าแล้ว ตรงไปที่เรือนชงเฮ้อได้เลย สุหยินผู้เฒ่า
รู้ว่าพวกเขาจะมา บอกว่าจะจัดงานเลี้ยงให้พวกเขาด้วย!"

เมื่อครั้งก่อนที่ครอบครัวเจียนสุหยินมาที่นี้ ผู้ซื้อจัดงานเลี้ยงต้อนรับ
พวกเขาทั้งครอบครัว ครั้งนี้พวกใจซื่อมากันสามคน เพื่อที่จะแสดงว่
ตนเองไม่ได้ลำบาก ผู้ซื้อยอมจัดงานเลี้ยงให้พวกเขาด้วยเช่นกัน

เดิมทีสวีจิ่งเซวี่ยนกับสวีเมี่ยวจินก็ไม่อยากอยู่ที่นี้ต่ออยู่แล้ว เมื่อได้ยิน
ฉินซื่อเอย่เช่นนี้จึงลุกขึ้นขอตัวกันทั้งคู่ทันที

ส่วนฉินเยียนกับฉินซุซิ่นเองก็ลุกขึ้นขอตัวเช่นกัน จากนั้นตาม
สวีจิ่งเซวี่ยนกับสวีเมี่ยวจินออกไป

สวีเมี่ยวจินกับฉินซุซิ่นไม่มีอะไรให้พุดคุยกัน เมื่อครู่ตอนที่อยู่ในห้อง

เมื่อก่อนนางออกไปข้างนอกลำบาก ได้แต่เคลื่อนไหวอยู่ภายในจวน บางครั้งได้ออกไปข้างนอกบ้างก็จะถูกเจียนฮุยฉินจับตามองอย่างไม่ว่างตา เสมอ ยากที่จะเล่นลูกไม้อะไรได้ แต่ระยะนี้ใจอึ้งอิ่งส่งเทียบเชิญมาให้นาง บ่อยครั้ง ชวนนางออกไปดูภาพวาดบทกวี ทุกครั้งเจียนฮุยฉินล้วนอนุญาต ความคิดของเจียนเหยียนในตอนนี่คือมีผู้อาศัยโอกาสเช่นนี้ หาเวลาที่เหมาะสมหลบหนีไปจากสายตาทุกคน จากนั้นเช่ารถม้ามุ่งตรงออกไป จากเมืองหลวง ระหว่างทางเปลี่ยนรถม้าอีกที่จนกระทั่งไปถึงหมู่บ้านเล็กๆ ที่ปลีกวิเวกแห่งหนึ่ง

เดิมที่ข่าวสารในยุคสมัยนี้ก็ไม่ค่อยก้าวหน้า ถึงเวลานั้นความเป็นไปได้ที่เจียนฮุยฉินจะหาตัวนางพบน่าจะเป็นไปได้ยาก ดีไม่ดีสุดท้ายเจียนฮุยฉิน อาจคร้านจะหาตัวนางด้วยซ้ำ เช่นนั้นมีเชื่อว่าวันหนึ่งนางก็เป็นอิสระได้แล้ว หรือหรือ เจียนเหยียนคิดจนใจลอย ไม่ทันระวังถูกเข็มปักฝ่าในมือแทงถูกนิ้ว เข้าให้

เจียนเหยียนเจ็บจนได้สติกลับมาทันควัน สายตามองไปที่สะดึง ตรงหน้า เดิมนางกำลังปักดอกบัวดอกหนึ่ง ตอนนี่เกสรดอกบัวสีไซ่ห่าน บักเสร็จเรียบร้อยแล้ว นางจึงเปลี่ยนเป็นด้ายสีชมพู คิดจะปักกลีบดอกบัว รอบๆ ต่อ แต่ทันใดนั้นนางก็คิดถึงสวีจ้งเซวียนขึ้นมาอีก จิตใจจึงสับสนว่าวุ่น ไม่อาจสงบใจทำงานเย็บปักต่อได้อีก

ถ้าหนีไปสำเร็จจริงๆ ตลอดชีวิตนี้นางก็ไม่มีวันกลับมาที่นี่อีกแล้ว เช่นนั้นมีเชื่อว่าตลอดชีวิตนี้นางไม่มีทางได้เจอสวีจ้งเซวียนอีกแล้วหรือหรือ นางพลันรู้สึกปวดใจขึ้นมาจึงวางเข็มลง ก่อนเรียกไปเว่ยให้ออกไปเดินเล่นข้างนอกด้วยกัน

ช่วงต้นฤดูหนาวบนผิวน้ำเต็มไปด้วยซากดอกบัว ต้นหลิวริมฝั่ง

แห่งเดียวกลายเป็นสี่เหลี่ยม มอบความรู้สึกอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวอีกแบบหนึ่ง พอโดนลมเย็นริมสระน้ำพัดเข้าใส่ ความรู้สึกปวดใจของเจียนเหยียน ก็ลดลงไปไม่น้อย ตัวเองก็ค่อยๆ ใจเย็นลง แต่นางยังคงแน่นปากอยู่เรื่อยๆ ขณะเดินเลียบริมสระน้ำไปช้าๆ

ไปเลยเห็นเจียนเหยียนเป็นเช่นนี้ก็รู้ว่านางอารมณ์ไม่ดี จึงไม่ได้พูดอะไร เช่นกัน แค่เดินตามอยู่ด้านหลังนางเงียบๆ

หลังจากผ่านไปสักพักทันใดนั้นก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งเดินเลี้ยวมาจากอีกฝั่ง กะทันหัน

เริ่มแรกเจียนเหยียนคิดว่าเป็นคนอื่นในสกุลสวีมาเดินเล่นในสวน เช่นกัน คิดว่าตอนนี้พวกเขาก็น่าจะเห็นนางกับไปเลยแล้ว หากนางเดินหลบ กลับเข้าเรือนจะไม่เหมาะสมแทน ให้อีกฝ่ายเห็นเข้าจะคิดอย่างไร มิสู้รั้งอยู่ที่เดิม รอคนกลุ่มนั้นเดินมาถึงแล้วทักทายอย่างเปิดเผยก็พอ

เพียงแต่หลังคนกลุ่มนั้นเดินเข้ามาใกล้ นางยังไม่ทันมองเห็น คนรอบข้างสองสามคนได้ชัดก็เห็นก่อนแล้วว่าคนที่ตัวสูงที่สุดผู้นั้นคือ สวีจิ้งเซวียน เจียนเหยียนเลิกคิดเรื่องเสียมารยาทหรือไม่ไปทันที รีบพาไปเลย หันหลังวกกลับไปทางเรือนทันควัน ทว่าปลายหางตากลับเหลือบไปเห็น คนที่อยู่ข้างสวีจิ้งเซวียนผู้นั้น นางพลันรู้สึกเหมือนโดนฟ้าผ่าเข้าใส่ สองขา ประหนึ่งตอกหมุดตรึงอยู่ที่เดิม ถึงกับขยับตัวไม่ออกอีกสักก้าว!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3MHJ8uw>